PROMIN

ПРОМІНЬ

No. 12
DECEMBER
1983

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIV ГРУДЕНЬ 19833 Ч. 12

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 12 DECEMBER, 1983 VOL. XXIV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Ігор Калинець — Антонич 1
— Рік 1983 — це рік відзначення 50-ліття великої жалоби 1
— До справ IV Конгресу СКВУ 2
Н. Н. — В Києво-Печерській лаврі 2
Н. Базюк — Звіт крайового з'їзду в Саскатуні 3
Анна Фігус-Ралько — Теодора Гаврисишин відзначена Шевченківською Медалею 7
Наталя Кібець — Спогади 8
Уляна Пелех — Василь Стус — поет, якому ціннісю вищою над життя і почуття гідности особистої і національної 9
Василь Стус — Як добре те, що смерти не боюся 12
Василь Стус — Звелася длань Господня 12
Т. Горохович — Святкування Свят-Вечора збірно у громадах 13
Mary Pankiw — Report of the General Session 15
Tom Barrett — Agony of Ukraine Recalled 16
Farewell Speech by President of Ethnic Press 17
Н. Іванишин — З відвідин д-р С. Стечишин 19
Нашим дітям 20
Ваші канадські збройні сили 21
Г. Загоруйко — Конференція Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Бріт. Колюмбію 22
Громадська і родинна хроніка 23
Квіти незабутнім 29
Довкола дому 31
Зміст XXIV річника 33

НА ОБКЛАДИНЦІ: Рем - 73 — Думи.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1982

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон ..... $ .50
Вибране, Г. Мандрика 1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко 6.00
Довідник про Союз Українок Канади ..... .10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська 1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки 2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки 10.00
На Роковини Івана Франка 1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька 1.50
П'єси для молоді 2.50
Програма для садочків, С. Маґус 1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК 2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської 1.00
Програма на свято Св. Миколая 3.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської ..... .50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК 10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська ..... .75
Статут Союзу Українок Канади ..... .25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК 15.00
Три сильветки, Л. Білецький 1.50
Українські коляди, С. Яременко ..... .75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова 3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак 2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді 6.00

ТАКОЖ МАЄМО НА СКЛАДІ:

Портрет Лесі Українки 2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок 1.50
СМОЛОСКИП — відзнака Союзу Українок Канади 15.00
Срібні ложечки з смолоскипом 12.00
Програма для садочків, С. Маґус 3.00
Релігійні пісні для недільних і рідних шкіл 3.50
Світанок — співанник для дітей 7.50
Ukrainian Embroidery Designs and Stitches 12.00
Pysanka: Icon of the Universe — Museum of U.W.A.C. 6.00

Додайте 10% на опалту пошти! Пишіть до:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

РІК 1983 – ЦЕ РІК ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ВЕЛИКОЇ ЖАЛОБИ

Відкриваємо сторінки газет, журналів і перед нашими очима зарясніють чорними рядками грубі заголовки: „Голодова трагедія України", „Український голокост", „Сім свічок — сім мільйонів . . ." На світлинах масових зібрань побачимо написи на транспарентах: „Ніколи не забудемо", „Мільйони замордованих Москвою", „Згадаймо самі і пригадаймо іншим . . ."

Це українська громада у вільному світі проводить одну з найбільших акцій, відзначуючи роковини півстоліття померлих голодовою смертю в 1932-33 роках, сім мільйонів українських селян. Вшановуючи їх пам'ять як жертв заплянованого Москвою голодомору, а тим самим підкреслюючи трагедію українського народу на його історичному шляху.

Поселені в різних країнах вільного світу, згуртовані власними силами, відслонювали українці картину великої драми, перед якою здригнувся світ . . . Почавши від найменших громадок до найбільших числом згуртованих кількатисячних спільнот, з урочистими відправами в церквах, панахидами, проповідями духовенства, маніфестаційними походами на вулицях великих міст, публичними виступами, відкривались картини людських терпінь, скорбот і печалі народу, над яким простягнув свою руку жорстокий демон. Особливо цінними були інтерв'ю на телевізіях, бо тут свідки з років голодової тиранії, ще будучи дітьми, переживали їх і переповідаючи, самі плакали.

Слухаючи радіопередач, читаючи пресу, крокуючи в поході демонстрантів, слухаючи промов, ми гостро відчували як громадськість емоційно сприймала й переживала картини свого минулого. Здавалось, що рік 1983-тий був роком жалоби, роком скорбот і гніву української людини, яка винесла перед світ скаргу за заподіяну їй століттями кривду; яка шукає у модерному світі, в добі прав людини відповіді — „Чому?!" Чому її народ покривджений, упосліджений, чому позбавлений права на свою державну незалежність?

А хіба ж не продовжуються в Україні дальші насильства, хоч у цей час прибрали вони іншу форму — кожну думаючу українську людину морально зломати, позбавити її свободи, знищити на пострах іншим. Ось і зараз вістка, що 20 жовтня 1983 року у Києві заарештовано відомого українського правозахисника Валерія Марченка. Оповідає „Смолоскип" про Марченка: „Політв'язень, його карають за вільну думку", за те що він українець. Його ж будуть судити, будуть карати всіма відомими в Совєтах способами й накінець вишлють на примусові роботи у далеку північ. Їх багато таких. А ось Надя Світлична, член Української Гельсінської Групи інформує про українського політичного в'язня Василя Стуса, а цей знов оповідає про іншого, про „забутого політв'язня — українського покутника Семена Скалича".

„За що судили Скалича? За релігійні переконання. За небезпечну для Москви націоналістичну версію християнина. 700 віршів, узятих у Скалича, — це плід його роздумів над світом, вірою, християнством. Чи можна було судити Скалича? За що? Більшого злочину як той, що вчинено проти Скалича, я в таборі не бачив". І так немає числа дальшим злочинам. І це діється в добі прав людини.

Пригадуються слова на транспарентах — „Ніколи не забудемо . . ." Не забудемо чого? Краще не забудьмо, що наші сили в нас самих і там, в Україні, як Василь Стус, і тут, у вільному світі, віри що наші сили в нас самих, бо провели вони нас роком великої жалоби достойно й велично.

Та це ще не все, бо світ почав пізнавати нас, здобуваємо друзів української справи в світі. Тому перед нами ще твердий шлях змагань, посвяти і творчої праці аж поки прапор самостійної України не замає на будинку Об'єднаних Націй поруч прапорів інших державних народів.

Ігор Калинець

АНТОНИЧ

Чекаєш ліпших днів під папороті квітом.
в цупкі обійми взяв тебе корінням ясен.
Вже хрест зігнив, лежить плющем обвитий.
На плитах злежаного листя барвінковий напис.

Нема кому вже відчитати мову маєва,
зелене євангеліє лише листає вітер,
що чорні літери насіння із кульбаб здуває.
щорік засаджує поемами забутий вівтар.

Чи знатимуть колись, де ти знайшов свій спокій,
окутаний навічно про прийдешнє снами?
Чи прийдуть юнаки із золотого полку
у бронзі викарбувати: „тут стрілець незнаний"?

ДО СПРАВ IV КОНҐРЕСУ СКВУ

(І.С.-СКВУ, Торонто). У суботу 5-го листопада відбулося в Торонті чергове ширше засідання Президії Секретаріяту СКВУ, яке в основному займалося справами IV Конґресу СКВУ.

Засідання відкрив і ним проводив президент Іван Базарко, а започаткував його молитвою Владика Митрополит Максим.

Президент І. Базарко привітав від зібраних Владику Митрополита Максима з його високим відзначенням на Синоді Вселенських Єпископів у Ватикані і згадав покійного члена Президії о. архипресвітера д-ра Семена Савчука, що відійшов від нас назавжди.

Про наради робочих засідань з 19-го жовтня та 5-го листопада та стан підготови до IV Конґресу інформував Президію М. Кушпета, а про працю Програмової комісії звітував В. Мазур. Президія вирішила запросити на господаря IV Конґресу СКВУ Ярослава Білака.

Згідно з наміченою програмою IV СКВУ, на другий день Конґресу, в п'ятницю 2-го грудня, передбачено чотири Конґресові доповіді й на доповідачів Президія запросила: проф. Миколу Степаненка зі ЗСА, який говоритиме про русифікацію України, ред. І. Дмитрова від КОУ-ЦУ-Европи, він говоритиме про завдання СКВУ, проф. д-ра А. Жуковського, що доповідатиме про 1000-ліття Християнства в Україні та проф. Марту Богачевську-Хомяк, що говоритиме про 100-ліття українського жіночого руху. Промовцями на Маніфестації в неділю 4-го грудня будуть: голова парляментарної опозиції, посол Браєн Малруні та перший посол українського роду до британського парляменту Степан Терлецький.

Президія рішила запросити на Конґрес як почесних гостей IV СКВУ представників українських політичних партій, як теж українських і нам прихильних неукраїнських парляментаристів.

Виконуючи рішення Президії на одному з попередніх засідань, запрошено на IV СКВУ сім світових конґресів.

Реєстраційна та Верифікаційна комісії дали короткий перегляд листовної реєстрації делеґатів на IV СКВУ та ствердили, що реєстрація проходить задовільно.

Президія ще займалася справами Статутової комісії та обговорювала фінансовий звіт СКВУ.

У засіданні взяло участь 16 членів Президії: І. Базарко, В. Безхлібник, митр. Максим, М. Плавюк, С. Савчук, В. Кирилюк, І. Білецький, Ф. Мартинюк, В. Мазур, С. Букшована, М. Кушпета, Л. Філь, Б. Долішний, О. Ковальська, І. Флис, Л. Романків, голова Контрольної комісії — І. Винник, два члени Церковної комісії: о. мітрат І. Сиротинський та о. протоієрей П. Бублик, два члени Екзекутиви КУК — І. Новосад та І. Іванчук.

З глибоким жалем ділимось сумною вісткою, що дня 28 жовтня 1983 року відійшов у Вічність світлої пам'яті

АРХИПРЕСВ. Д-Р С. В. САВЧУК

довголітній провідник Української Греко-Православної Церкви в Канаді, церковний і громадський діяч.

Урочисті похоронні відправи відбулись у Катедрі Пресв. Тройці в середу і четвер, 2 і 3-го листопада 1983 р.

В глибокій пошані до Покійного висловлюють співчуття родині і Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Централя Союзу Українок Канади і Редакція журнала „Промінь".

В Києво-Печерській паврі

Там бані націлені в хмари
Далеких і славних століть.
А вітер з таланом нездари
На вічність розтягує мить.
І мури в обнімку з віками
Сумують по гомону літ,
Втупившись сліпими думками
В могутній, гримочучий світ.
І стогоном в тиші вечірній,
Як відголос вільних часів,
Там плачуть і тануть у тузі безмірній
Дзвініць молоді голоси . . .

Н.Н.

ЗВІТ КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ В САСКАТУНІ 27-31 ЛИПНЯ 1983 Р.

(Продовження з числа 11)

Пані Янда прийняла вшанування її особи зі щирою подякою та сказала, що все це, що вона зробила було для добра та розбудови організації Союзу Українок Канади. Закликала все членство до дальшої праці.

Дальше відбулося вручення нагород за найкраще виконання речей в різних категоріях конкурсу. Слідуючі особи одержали нагороди: Є. Цимбалюк, Н. Крептул, Н. Базюк, А. Воробець, М. Антонішка, А. Емська, Н. Боднар.

Управа Укр. Музею угостила всіх добірною і смачною перекускою. Гості з великим зацікавленням оглядали виставку конкурсу та інші розложені експонати в музею.

В п'ятницю, 29-го липня о годині 9:00 ранку голова Анна Звоздецька відкрила другу сесію З'їзду Союзу Українок. Привітавши делеґаток, членів та гостей покликала до слова довголітню працьовиту членку і колишню голову Союзу пані Анну Токарек. Тема її доповіді була „Жертвенність". Коротко, але ясно пані Токарек пояснила, що означає жертвеність і закликала всіх присутніх щедро жертвувати на організаційний фонд Союзу Українок Канади. Присутні складали особисті пожертви як також пожертви від своїх відділів. Разом зложено на організаційний фонд $2,755.00.

Дальше слідував звіт голови пані Анни Звоздецької.

Фінансовий звіт прочитав авдитор п. Т. Гнатюк. Відбулась дискусія над звітами. Виясненя і відповіді давали пані: А. Звоздецька, Н. Боднар, Л. Івасюк і п. Гнатюк. Пані Ф. Тарновець, членка контрольної комісії висловила признання і подяку уступаючій управі за проробле-ну працю за минулих два роки. На внесок пані Тарновець і пані Г. Мельник схвалено вотум довір'я уступаючій Централі.

Відтак голови провінційних екзекутив представили делеґаток і гостей, кожна зі своєї провінції, які були присутні на З'їзді. Було 116 делаґаток і поверх 40 гостей.

Слідував внесок пані А. Звоздецької і пані О. Дзюбенко перенести осідок централі Союзу Українок Канади до Саскатуну. Відбулася довша дискусія і остаточно З'їзд прийняв внесок. Пані І. Дженис, голова номінаційної комісії, прочитала склад нової управи з осідком в Саскатуні, яку очолила пані Анна Холод і зробила

Президіяльний стіл сесії Союзу Українок Канади: зліва направо — Анна Звоздецька, голова, Анна Токарик, Надія Боднар (перед мікрофоном), Дарія Янда і Софія Василишин — всі колишні голови Союзу.

внесок — піддержала пані Ґ. Свинарчук. З'їзд прийняв склад нової центральної управи С.У.К.

Після перерви відбулася цікава панеля, якою керувала пані Ліона Фарина-Бриджес. Тема панелі була „Минулість" — доповідачка пані Докія Черевик з Вінніпеґу; „Сучасність" — доповідачка пані Анна Звоздецька з Едмонтону; „Майбутність" — доповідачка пані Ґеня Свинарчук з Келовни. Делеґатки виявили велике зацікавлення темами, які відкривали хід нашої організаційної праці й яке становище ми, як членки, маємо зайняти на майбутнє, щоб Союз Українок зростав, а праця його була корисною для майбутніх членок.

Того дня обідна пора була призначена на „Голодний Обід" в пам'ять мільйонів українських братів і сестер, які 50 років тому згинули з причини заплянованого Москвою голоду в Україні. Всі учасники З'їзду з Владикою Василієм та священиками в проводі, з піснею на устах „Святий Боже", походом перейшли від з'їздової залі до їдальні на університетському кемпусі, де відправилася Панахида за спокій душжертв голоду в Україні. Після відправи, пані Галина Сенишин представила головну доповідачку, пані Надію Світличну, членку Гельсінської Групи.

З великою увагою присутні заслухали змістовну промову на тему „Голод в Україні". Пан Я. Скрипник склав пані Світличній щиру подяку за прибуття на З'їзд та інформативну промову. В імені членства Союзу Українок Канади пані А. Звоздецька з подякою вручила достойній гості пані Світличній видання Союзу та гонорар. Понад 400 осіб засіли до поминального обіду хліба й води і на кожному столі світилася свічка в пам'ять померлих в часі голоду в Україні. Присутні зложили $668.00 на фонд Гельсінської Групи.

Пообідні години були призначені на різні сесії, між якими була вперше сесія для членів та опікунів молодших відділів СУМК під опіопікою відділів Союзу Українок Канади. На цій сесії були зарепрезентовані відділи з Вінніпеґу, Едмонтону, Давфину, Реджайни, Канори й Саскатуну — разом 24 делеґати. Також були присутні члени надзірних рад та гості. Пані Гумен із Саскатуну перепровадила сесію. Сумківці співали українські пісні відтак цікаво переказували, що вони зрозуміли з доповіді пані Світличної. Дальше пані Гумен пояснила сумківське приречення, а відтак дискутовано однострій для сумківців. Пан Михайло Друль, король СУМК-у на каденцію 1981-83 промовляв на тему „Чому потрібно належати до СУМК". Після промови відбулися цікаві питання та відповіді. Пан Друль пояснив про набуття трофею „Базюків" для молодших відділів СУМК і трофею „Перепилюка" для старших відділів СУМК. Добр. Крищук промовляла про літературний конкурс СУМК-у, який відбувся цього року і заохочувала молодь вже відтепер приготовлятися і писати статті й поеми та обов'язково взяти участь в наступному конкурсі в 1985-му році. Пан Мирослав Боднарук пояснив про СУМК „Село", де учасники мають нагоду вивчати про українську культуру, як також познайомитися з сумківцями з різних сторін Канади. Молоді сумківці висловлювали велике задоволення з сесії й обіцяли, що знова прибудуть на слідуючий з'їзд. Пані Гумен рекомендувала вложити систему отримання відзнак за добре вивчання різних точок в річній програмі для членів молодших відділів СУМК.

На загальній сесії, яку очолив пан Я. Скрипник, голова Товариства Українців Самостійників, відбулася точка „статутів". Пані Л. Івасюк, голова статутової комісії прочитала й пояснила зміни та додатки до статуту Союзу Українок Канади, які з'їзд прийняв.

В п'ятницю ввечері відбувся з'їздовий бенкет, де молодь та старші громадяни зійшлися на спільне прийняття. В гарно опрацьованій програмі учасники прослухали привіти достойних гостей, які репрезентували провінційний уряд Саскачевану, міську раду міста Саскатуну і Українську Греко-Православну Церкву в Канаді. Також відбулося вручення нагород у зв'язку з літературним конкурсом для сумківців, як також вручення трофеїв Володимира й Наталі Базюків та Перепилюка для молодших і старших відділів СУМК, які найкраще виконали намічену програму впродовж року. Пані Наталя Базюк, яка заступала референтку Молодших Відділів СУМК, пані М. Фербей, у своїм слові закликала членство Союзу Українок Канади та ТУС — батьків і матерів — підготовляти й заохочувати членів молодших відділів брати участь в змаганні, бо ця молодь, це майбутні члени наших установ, які будуть продовжувати ідеї і цілі організації СУС. Під рясні оплески присутніх, пані Базюк вручила в друге трофей Николі Мисакові, голові молодшого відділу СУМК ім. Івана Данильчука при катедральній громаді Пресв. Тройці у Вініпезі. Слід згадати, що цього року більше число відділів взяло участь в змаганні й відділ ім. Івана Франка в Саскатуні та відділ при катедральній громаді

Св. Івана в Едмонтоні отримали високі оцінки за їхню працю.

Після програми відбувся танець і забава.

В суботу 30-го липня 1983 р., в ранніх годинах, відбулася загальна сесія, де були обговорені справи Інститутів і „Українського Голосу". Журнал „Промінь" реферувала редакторка Н. Когуська.

В суботу відбувся надзвичайно цікавий „Семінар Садочків" для вчителів і батьків, якого зорганізували пані Катруся Чернявська, референтка садочків і пані Фівонія Пелех, референтка шкільництва. Програма семинару була в двох частинах. Ранню сесію перепровадила пані Юлія Меґлей-Блажук, мовна дорадниця в Едмонтонській шкільній системі. У своїм викладі пані Блажук зупинилася довше над точкою драми й давала приклади, в який спосіб можна вживати драму в навчанні дітей дошкільного віку. Пообідня сесія семинару відбулася у формі кляси — день у садочку — де присутні діти та гості були учні в садочку. Пані Орися Звоздецька-Цьона, вчителька садочка при катедральній громаді Св. Івана в Едмонтоні, перепровадила лекцію. Пані Цьона приготовила різні проєкти з відповідними матеріялами з участю учнів в клясі, показала в який спосіб зацікавити дітей брати участь і в той сам час вони вивчають українську мову та пісні. Пані Чернявська подякувала учасникам семинару за участь і роздала присутнім книжку п.н. „Посібник для учителів у дошкільній програмі", яку вчителі вживають у навчанню в двомовних садках в Едмонтонській шкільній системі. На закінчення семинаря пані Цьона висвітлила першу частину із серії українського фільму „Добридень". Цей фільм видала фірма Access Television Edmonton.

Того дня в просторій їдальні Саскачеванського університету відбувся обід заходом Союзу Українок Канади при участи около 300 учасників. Господиня пані Анна Звоздецька, голова Союзу Українок Канади покликала о. прот. Мирослава Крищука провести молитву, а Преосвященнішого Владику Василія поблагословити страву. Після смачного обіду пані Звоздецька представила гостей за головним столом. Тут були — панна Маруся Крищук, голова крайової управи СУМК; добр. Л. Удод; п. Андрій Мельничук, голова С.У.С.; пані Анна Холоди, новообрана голова Союзу Українок Канади; д-р Савеля Стечишин; Преосвященний Владика Василій; добр. Надія Крищук; о. прот. М. Крищук; пані Целіна Качковська; голова Українського

З правої сторони Анна Звоздецька, уступивша голова Союзу, передає нашийник — символ головства новій голові Анні Холод.

Музею в Саскатуні; пані Дарія Янда; пані Катруся Чернявська; пані Софія Василишин, почесна голова З'їзду С.У.К. Синьо-жовті квіти прикрашували головний стіл — дар пані Катерини Міськів, довголітньої членки Союзу, бувшої голови. Пані Надія Світлична, гостя з Ірвінґтону, США.

Пані К. Чернявська представила головну доповідачку, добр. Н. Крищук, вчительку двомовних шкіл в Едмонтоні. Тема її доповіді була „Союз Українок в житті родини".

Пані Марія Воронюк, голова відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні, представила новообрану голову Союзу Українок Канади пані Анну Холод і передала короткий життєпис. Відтак відбулася церемонія передачі традиційного нашийника, що його носить голова, коли виступає в імені усього членства Союзу. Пані А. Звоздецька, уступаюча голова, з відповідними побажанями передала традиційний нашийник новообраній голові Союзу Українок Канади Анні Холод. Пані Холод приймаючи нашийник і становище голови Союзу подякувала за вибір, інтродукцію і між іншим сказала, що „Кораблі, літаки мусять мати керівників, так із нашою організацією. Радію, що ви пізнали, що моя особиста праця є щирою для кращого добра і розвитку нашої організації, а не для похвали і гонорів. Я дуже люблю працювати з людьми, які мають свіжі особисті думки, котрі хочуть доказати, але не переконати, що їхня і лише їхня думка свята правда. Я тішуся, коли бачу на-

шу молодь відважною і вчиться на своїх помилках. Шануймо таких як Богдан Зайців, Леона Фарина Бриджес. Вони є наші будучі провідники. Я вже рахую себе старшою від молодших. Ми мусимо пригорнути нашу молодь, розвідати чому більше як 50 відсотків не належать до наших складових організацій".

Бувша голова пані Надія Боднар щиросердечно подякувала пані Звоздецькій за добре проробленну працю впродовж двох років і вручила їй відзнаку, яку одержує кожна голова по закінченні урядування, а в доказ вдячності від усього членства Союзу Українок Канади вручила букет чудових червоних троянд. Передавання традиційного нашийника й вручення особистої відзнаки голові, присутні учасники з'їзду привітали повстанням з місць і щирими оплесками.

Слідувало слово пані Марії Ткачук, бувшої голови Українського Музею в Саскатуні. Пані Ткачук в імени музейної управи зложила щиру подяку довголітним працівникам в головнім музею в Саскатуні та в провінційній філії в Едмонтоні й вручила слідуючим членкам грамоти ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНСТВА від Українського Музею в Саскатуні: Марії Бойчук, Галі Максимюк, Марії Парнаровській, Софії Сенишин, Анні Скоробогач, Соні Стратійчук, Павліні Хомин, Анастазії Бурянник, Анастазії Сенів, Ользі Ганочко, Ользі Семчук.

Спільною молитвою закінчено обід.

У суботу по полудні відбулась загальна сесія, де учасники З'їзду заслухали доповідь о. д-ра Удода на тему „1000-річчя", звіт голови СУС пана А. Мельничука, й читання резолюції. По дискусії над резолюціями з'їзд прийняв усі резолюції, які були прочитані. Цього вечора, у залі „Філд Гавс", відбувся надзвичайно гарний концерт силами молоді. Присутні учасники з'їзду і гості нагородили добре виконані точки гучними оплесками. Після виступу відбулася товариська забава.

В неділю 31-го липня відправив торжественну Службу Божу Преосвященніший Владика Василій в сослуженні численного духовенства в авдиторії „Філд Гавс". На цьому торжественному Богослуженні були присутні учасники З'їзду й багато гостей.

Після святочного обіду в „Марквис Гол" відбулося святкування 60-річчя Інституту ім. П. Могили в Саскатуні й 60-річчя Могилянок Інституту ім. П. Могили. Управа Інституту вшанувала довголітних та визначних працівників Інституту почесними грамотами. Господарем цього святкування був пан Михайло Кіндрачук.

Перевибраний голова Союзу Українців Самостійників, пан Андрій Мельничук коротко промовив на закінчення З'їзду і представив новообраних голів складових організацій СУС, якими є: голова ТУС — о. прот. Мирослав Крищук, голова СУК — пані Анна Холод, голова СУМК — Дем'ян Гоголь, голова Українського Музею в Саскатуні — пані Целіна Качковська.

У вечорі відбувся „Барбекю" для розваги учасників З'їзду.

Наталя Базюк,
секретарка З'їзду С.У.К.

РЕКОМЕНДАЦІЇ УЧАСНИКІВ 40-ого З'ЇЗДУ В САСКАТУНІ 1983 Р.

1. Побажано, щоб кожний відділ вислав хоч дві делеґатки — голову й секретарку на крайовий чи провінційний з'їзд, а у випадку коли б котрась з членок хотіла їхати на свій кошт, то дати їй статус делеґата.
2. Побажано, щоб крайовий заряд звернув більшу увагу на організаційно-адміністративні справи нашої організації.
3. Членки, які переїжджають на нові місця замешкання, повинні взяти посвідчення від своїх попередніх відділів С.У.К.

   Слово „постійно" в грамоті означає, що членка саме тих 25 літ чи 50 була членкою Союзу.
4. Побажано, щоб крайовий заряд пригадав відділам три місяці перед крайовим з'їздом про подання до Централі своїх рекомендацій.
5. З'їзд вітає відновлення навчання ткацтва в школі мистецтва в Бенф, Альберта, й складає щиру подяку пані Дарії Янді за полагодження цієї справи, а зарядові школи мистецтва, спеціяльно директорові п. Ray Oullette дякує за матеріяльну й моральну підтримку нашого курсу українського народного мистецтва.

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

З нагоди 65-річчя п. Михайла Галябара — 16 листопада 1983 р. в Торонто, відбулось в гурті друзів гостинне прийняття. Дружина ювілята ,пані Ф. Галябар, родина та близькі приятелі бажають ювілятові кріпкого здоров'я та многих, многих і благих літ. Разом з побажанням склали дар $35.00 на журнал „Промінь".

Марія Божик, Торонто

Теодора Гаврисишин відзначена Шевченківською Медалею

З нагоди 14-го Конгресу Українців Канади, що відбувся у Вінніпезі 10-го жовтня 1983 р. Теодору Гаврисишин, за її заслуги для української громади, відзначено Шевченківською Медалею.

Її професійна праця: Теодора — уродженка Вінніпегу, дочка Юзефи й Матвія Гаврисишинів, — це довголітня працівниця видавництва „Українського Голосу", де займала позиції секретарки, адміністраторки, скарбника та ділового управителя. В рр. 1973-1983 вона працювала в Колегії Св. Андрея як екзекутивна й академічна секретарка та реєстраторка. В липні 1983 р. відійшла на емеритуру.

Союз Українок Канади: У Централі Союзу — Теодора бувша членка крайової управи, рекордова секретарка, кореспонденційна секретарка та голова видавничої комісії.

Провінційна Екзекутива Союзу — 1964-1970 голова Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади, часто виїжджала з промовами на окружні з'їзди Союзу Українок і СУМК-у.

Відділ ім. Л. Українки у Вінніпезі — 1941 одна з основателів відділу та була вибрана першою його секретаркою, а від 19444 до 1947 рр. була головою того ж відділу. Цих три роки були дуже важливими. Це був світлий і радісний час для нашого гомадянства, бо в той час створилася ідея для набуття будинку Колегії Св. Андрея та здійснення його офіційним відкриттям 22-го листопада 1946 р. Відділ в той час льокувався при Колегії і всю свою увагу звернув на здобуття фондів для Колегії, умеблювання, бібліотеки і т.п. Після 1947 р. Теодора займала різні позиції у відділі, виконувала керівництво молодшого відділу СУМК при відділі та входила до надзірної ради старшого відділу СУМК при Катедрі, який зорганізувався 1952 р.

Комітет Українок Канади: Теодора була членкою крайової управи Комітету Українок Канади, скарбником, членкою контрольної комісії та заступницею голови. 1959-1961 — головою Комітету Українок Канади, відділ Вінніпегу.

Шевченківська Фундація: В рр. 1964-1974 — Теодора була членкою Дирекції Шевченківської Фундації, була секретаркою та секретаром-скарбником. Далі, Теодора — довголітня членка дирекції Допомоги Українців Канади, а опісля дирекції Суспільної Служби Українців Канади.

Катедра Пресвятої Трійці у Вінніпезі — всякі пости в екзекутиві та в різних комітетах від самих початків її існування. 1967-68 рр. секретар-скарбник керівного Ювілейного Комітету 50-річчя Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Від 1974 р. є кореспонденційною секретаркою Манітобської філії Українського Музею Канади СУК.

Крім участі в різних українських громадських товариствах вона бере активну участь в канадсько-суспільних організаціях — 1960-1961 р. — скарбник приятелів Вінніпезької Публичної Бібліотеки (Friends of the Winnipeg Public Library). 1964-1970 — член управи Manitoba Provincial Council of Women. 1971 р. була нагороджена довічним членством Жіночої Ради.

Маючи замилування до мистецтва слова, вона дуже часто брала участь в мистецьких імпрезах з художнім читанням, рецитаціями та брала участь у підготовці театральних вистав. Теодора завжди з великою посвятою віддає свій час і своєї здібності для загального добра.

Бажаємо їй найкращого здоров'я й довголітнього доброго поводження на емеритурі.

Анна Фігус-Ралько

СПОГАДИ

Шкільний двір був двір мого дитинства, мов цілий світ. В кутку біля паркану росла береза з широкою зеленою кроною, під якою любили діти відпочивати під час перерви, а для мене це було місце для роздумів і мрій. За парканом був луг, а далі вся в кучерявих вербах протікала річка. В спеку від річки солодко пахло травами, хотілося хлюпнутись в холодну воду, але мені було заборонено виходити з двору.

У тому дворі було багато дітей — хлопчиків і дівчаток: білявих, русявих і чорнявих з голубими, як небо очима, або чорними, як в річці вода без дна. Під час перерви було багато галасу. Я ховалася десь в кущах від тих хлопчаків, бо вони завжди тягали мене за коси і дразнили мавкою. Я не палкала, бо мама цього не любила. Неділя була найращим для мене днем. Мама була зі мною цілий день і їй непотрібно було нікуди поспішати. Ми мали разом снідання, ходили до церкви, де гарно співав хор, ходили до річки, де ми купалися і я бавилася з своїм песиком Палканом. Тому з великим нетерпінням чекала я завжди неділі.

Росла я самотньою. У мене не було ні сестричок ні братиків, крім кузинів... Серед школярів був у мене товариш на кілька років старший від мене, він завжди ставав у захист, коли на мене нападали діти. В літі після школи він затримувався і розповідав про що вони вчилися і дякуючи йому я рано навчилася читати, а його розповідь про широкий і цікавий світ захоплювала мене і ми мріяли разом про далекі подорожі. Я могла просити і наказувати. Він виконував все, що я хотіла. Під час війни школу закрили. Ми вже не могли часто бачитись. Потім вони виїхали і я його загубила. Минуло багато часу. Я була вже студенткою і випадково відбуваючи літню практику в м. Миколаїві, ми зустрілись.

Почалися згадування нашого дитинства і він мені раз сказав: — „Ніколи не забуду мавки з двома довгими білими косами. Вона була вигадлива і дуже серйозна. Коли торкалася моєї руки, я ставав зачарований. Вона казала — стій, бо ти вже гора. І я уявляв себе горою, я був дубом, річкою навіть лебедем, хоч над нашим двором ніколи лебеді не пролітали. Коли я був дубом, я підносив свої могутні віти над цілим тим подвір'ям, в моїй густій зелені щебетали пташки, а ніжна береза тулила свої тремтливі листки до мене. А одного разу маленький, безстрашний хлопчинка заліз мені на самісенький вершечок.

— Чого хочеш?

— Я хочу побачити, чи широкий світ.

І відтоді я навчився шанувати широчінь і прагнути вдалину. Був я горою і навчився міцно думати. І коли в житті було мені скрутно я говорив собі: „Ми будемо міцно думати, гора", і уявляв, як тремтлива берізка ронить свої золоті сльозинки за нашим дитинством.

Був рікою — навчився мріяти, як мріяла ти...

А був я ще й лебедем. І коли в моїй уяві гинула лебедиха, я прагнув смерті, щоб ніколи не розлучатися з подругою.

Я навчився шанувати дружбу, і вірність стала для мене найвищою святинею. Пройшли роки і ми знову зустрілися.

І хоч не був я дубом, ні горою, ні річкою ні лебедем; я завжди намагався бути тільки людиною, бо того хотіла дівчинка з двома білими косами."

Наталія Кібець

ПРОХАННЯ ДО ВІДДІЛІВ СОЮЗУ В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Редакція і Централя Союзу Українок звертається з проханням до хвальних зарядів і членства відділів у справі святочних привітань до журнала „Промінь".

Не всі відділи мають референток, які так само потребують рішення заряду. Різдвяні привіти помагають журналові морально і фінансово та виявляють силу організації. Кожний відділ обов'язково повинен мати святочний привіт в своїому журналі.

Це треба робити завчасу, бо треба мати розподіл святочного матеріялу на Різдво. Хочемо, щоб число вийшло завчасу. Тому просимо хвильку уваги журналові.

Ціни на привіти так як і раніше: $15.00 за ⅛, $25.00 за ¼, $50.00 за ½ і $100.00 за цілу сторінку. Привітайте своїх рідних, друзів у світі та в Україні. Взірці привітань знайдете в різвдяних числах.

З нагоди Різдва Христового передплатіть журнал своїм близьким друзям. Це буде найбільш цінним подарунком, який буде прибувати до них 11 разів у рік. Подаруйте передплату на журнал з нагоди ювілею подружжя, на весільний дарунок молодятам та інші.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

ВАСИЛЬ СТУС — ПОЕТ, ЯКОМУ ЦІННІСТЮ ВИЩОЮ НАД ЖИТТЯ Є ПОЧУТТЯ ГІДНОСТИ — ОСОБИСТОЇ І НАЦІОНАЛЬНОЇ

Василь Стус — поет, літературний критик, перекладач, публіцист і філософ. Перші „уроки поезії", як подає сам у передмові до збірки „Зимові дерева", дала йому мама, зокрема її колискова „Ой, люлі-люлі, моя дитино", в якій вже дитиною відчував „щось схоже до тужливого надгробного голосіння з „Заповіту": „Поховайте та вставайте, кайдани порвіте„ і вражою злою кров'ю волю окропіте". Це було „перше почуття немовляти в білому світі".

Перші поетичні спроби почав писати у старших клясах десятирічки. У ранніх поезіях поет сповнений надій, захоплений красою природи, його серце „невситиме" краси, під її впливом „незбагнено виросла". Це віддзеркалене в поезії з 1958 року „Неодлюби свою тривогу..."

Нам є де йти — хвилі, на землі —
шляхи — мов обрії — далекі і прозорі.
Шумуйте, весни — дні, ярійте, вечори,
поранки, шліть нам усмішки лукаві!
Вперед, керманичу! Хай юність догорить —
ми віддані життю і нам віддасться в славі.
(Зимові Дерева, стор. 194)

Є у Стуса особливе відношення до природи — людина шляхетна любить її, бо від неї можна багато навчитися доброго. У лісі — Україна видається йому ще й досі солов'їною, там горобина дивує видом своїм правічний світ, а дуб свої старечі роки рівняє до вічности.

Мусять дерева
навчати доброти, як самодару.
Казати, коли мовиться. Мовчати,
коли мовчиться. І всміхатись вік —
щоб так — усміхненим —
і смерть зустріти.
(Тут ніби зроду сонця не було, З.Д. 150)

Природу, явища у світі наділяє поет прикметами людини. Втомлений поет відчуває, що стишений вечір нахилився до води, а коли подивився, побачив, що:

День вклоняється людям над вечір,
і городом, по стежці,

В. Стус (скульптура роботи В. Довганя, 1968, глина)

Вже відходить, як гість.
(Тепла утома спада, З.Д., стор. 178)

А осінній краєвид з туманом, з холодним вітром серед дерев, з дощем нагадує Стусові „хлипання біди", бо люди забувають „рідний хліб і сіль" і тому:

Не мовкни. Борсайся в холодній пиняві
Ми не перейдемо! Не переминемо!

Дерева у поезії Стуса — це не тільки улюблений мотив її, але й символ. Назва першої збірки поезій „Зимові дерева" не випадкова. Назва ця заставляє призадумуватись — чому дерева і чому зимові? У образі зимових дерев бачимо, як вони згорнувши руки, спочивають ніби свічі, вони занурені в роздуми, бо довкола них герметична ніч й праліси протиріч. Тополі, що символізують Україну, як антени ловлять гамір дня — крякання ворон, дзвінки трамваїв, сміх дітей і... гострі вигуки міліціянта на розі Хрещатика.

Поет дорікає тополі, що вона журлива, що кигиче, мов чайка та цілими віками хилиться доземно:

А сини у світи
Йдуть і йдуть. І назад не вертають.
Все життя тобі їх
виглядать в самотині своїй.
(Тонкостанна тополе!, З.Д. стор. 104)

Чужа природа в поета викликає тугу й осамітнення. Між уральськими соснами почуває себе поет вивітреним камінем, затраченим, бо необжитим, бо стомила його юга і спека, і так марудно у цьому світі? Можна „Хіба ненавидячи любити?" — питає поет, уважати за брата вар'ята?

Стус вимагає від поезії „поетично-інтелектуальної" насиченості, виповнення її „конкретністю навколішньої реальности", вимагає „мистецької щирости". І ці вимоги він виповнює, пишучи свої поезії. Коли минула юність і поет спостерігати почав дорослішими очима куди веде державний апарат України, він пристає до шестидесятників, активізується в обороні арештованих, пише не тільки поезії, але й звернення до властей з неймовірною відвагою, гнівно, щиро, як гола правда. Тому й віддзеркалюється в творчості Стуса так багато й з такою відвагою, щирістю та правдою тих колізій життя людини, що їх бачимо в СССР.

В поезіях Стуса читаємо про біль через осамітнення поетів України. Вони відірвані від світу, молодий талант без опіки й пригожих обставин в більшості вмовкає, або заломлюється, йде до „голої безодні".

Поети, наче совість, мруть,
а білий світ — він тільки майже
світ, і білий.
(Олексі Булизі — З.Д., стор. 108)

Брак релігійного виховання, свободи релігії в Союзі позбавляє людей відчуття святости й величности невидимої сили Божої. А без релігійного почуття і надхнення, як твердить Айнштайн, неможлива ніяка творчість, неможливо розуміти духовні правди. І радянський академік Петро Капіця каже, що матеріялістичний міт, що панує в СССР, затримав розвиток дослідів над атомною енергією. Тому й у Стуса така картина:

Порожні мчать автомобілі —
ні водія, ані керма,
ані душі в порожнім тілі —
ні в тобі власної — нема.
Куди ж біжиш, рабине руху?
Куди стремиш, стофарий сказ?
Куди простер захланну руку
безбожникові богомаз?
(Порожні мчать автомобілі, З.Д., ст. 84)

Явище „грузнення поетів у пітьму" болюча рана для шестидесятників, для Стуса — це „квадратний біль", він „гіркіший за підозри, чорніший за проломи грат". Тим, що рішають стати вужами-плазунами каже:

То вже не стрінемось. Даруй.
Коли кортить на вужа вирости —
То вигинайся і плазуй.
(Без присвяти — З.Д., стор. 176)

Радить плазунам балансувати свій повзучий слід, бо можуть наступити ненароком на хвіст, а без хвоста їм „не гоже житиметься".

Арешти приятелів позбавляють поета сну, не може він ні терпіти, ні мовчати, хоч знає, що вже течка оскаржень на нього самого у КҐБ велика, але не зважає на дальші наслідки, питає — чи „мужів хоробрих" правдолюбів „чорт побрав?", нема таких, що „зважаться боротись, щоб жити" і „померти, аби жить". Коли ж товариша Івана покарають, поет не знає куди втекти від сорому й ганьби, бо цілий край здається проклятим, бо край той — це вітчизна боягузів і убивць".

Середовище, в якому треба жити, Стус глибоко зневажає у поезії „Отак живу":

Повз мене ходять мавпи чередою,
у них хода поважна, нешвидка.
Сказитись легше, аніж буть собою.
(З.Д., стор. 44)

І що раз тяжче гнітить поета самотність, не знаходить він вже спокою серед природи, а колись давали йому життя „могутні м'язи" рідної землі, запах чебрецю і жайворонків спів, вони поїли вірою, давали стимул, поет боїться, що не віднайде себе. Відчувається крик болю ось у цих зверненнях:

Чи я діжду коли поліття
Для зголоднілого бажання?
Як вибухнути, щоб горіть?
Як прохопитись чорнокриллям
Під сонцем божевільно-білим?
Як бути? Як знебуть? Як жить?
(Біля гірського вогнища — З.Д., стор. 105)

Самотність і відчуження тяжко переживає поет навіть в інтимному житті. Мучить його мовчанка коханої. Признається, що не сльозою жде її, а кулаками в „глупу поніч", кулаками в подушку.

Гнівом в уяві поета виростає й Україна. Вона не згине, не подолати ворогам її — землі віками рабовані, бо вона двожилава. Душителі не можуть її застрашити ні сибірами, ні словами. Вона непокірна, вже випросталася до волі, виросла гнівом. Їй рости, рости, допоки

не впадуть тюремні двері.

У передмові до збірки „Зимові дерева" Стус дає свою характеристику поета — він повинен бути людиною повною любови, такою, що долає природне почуття ненависти, звільняється від неї, поет — це добродій.

Любов, щирість, добродіяння ведуть людей до єднання. Роздумуючи про них над сплячим сином, Стус наголошує потребу єднання між поколіннями, батьки повинні згармонізувати чуття довір'я між людьми помножити „на завтра і позавтра", якщо не собою, то нащадками, тобто наголошує конечність тяглости родинного виховання у поколіннях народу.

Відважні виступи проти лиходіїв, щирість, з якою Стус написав про всі вияви їх злочинів, довели до його арешту, переслідувань у таборах, на засланні та до повного арешту, підстав фактичних до яких не було. Переслідування Стуса не на йоту не змінили його незломної відваги й потреби говорити правду. Його сильна індивідуальність, наче свіча у свічаді, відбилась у творчості з тюремного періоду. Скульптура Б. Довганя передає великою мірою багатогранність вартостей Стусового характеру: заглиблення в собі, завзяття, що веде у затиснених устах, невгнутість у нахиленій голові, відвага й готовість до боротьби в примкнених очах. Ось такий виклик дає Стус своїй недолі:

Що тебе клясти, моя недоле?
Не клену. Не кляв. Не проклену.
Хай життя — одне тернисте поле,
але перейти — не промину:
Дотягну до краю. Хай руками,
хай на ліктях, поповзом — дарма,
душу хай обшмугляю об камінь —
(Присмертні сутінки опали, З.Д., стор. 43)

Правду і любов назвав Стус „диким звірем", якому він покорився, йшов до нього не скраєчку залякано, але з широко відкритим серцем, з крилами готовими до високого лету. Поет бачив прірву перед собою, розхрестя дороги, але прагнув бути мужем і воїном. Молиться, бо треба чіплятися за небо у час, коли фізично безборонного його везли у „безкрай чужинний".

Тюремна творчість Стуса пізнішого періоду має назву „Палімпсести".* Назва багато каже. Твори ці не легко розшифровувати. У них складна філософія, образні засоби, багато новостворених слів, у них вияв великого знання та таланту.

У поезії „Тут сни долають..." мова про сон в ув'язненні. Сниться минуле життя. Воно пропахле смертю, бо гробове віко завжди вартує непокірних. В'язні засипляють з утоми з гострими прокльонами. І це болить поета. Бо і він через це стає таким, як його сторож — черствим. Проблема деґрадації людини висловлена так просто, а так багатомовно:

Невже ти народився, чоловіче,
Щоб зазирати в келію мою?
Невже твоє життя тебе не кличе?
Чи ти спізнав життєву путь свою?
. . . . . .
на цій страшній, люциперській роботі,
де все людською мукою взялося?
(Невже ти народився, Сучасність 2, 1978, стор. 3)

Стус уважає, що наглядач нещасніший за нього, бо він лиш тінь начальства, а служити людям добром, любити людей — це освячувати світ. У поезії „Мені зоря сіяла вранці" опис явища — вранці зоря світила у вікно, поет від того відчув благодать. Вона — така ясна лягла йому на душу, і він збагнув — зоря та була вістуном, ніби це була вічна мати хреста і долі поетової. Вона прощає йому хвилинну розпач, дає наснагу віри. І поет зрозумів, що:

Жити — то не є долання меж,
а навикання і самособою —
наповнення. Лиш мати — вміє жити,
або світитися, немов зоря.

Молодь із Сходу України їде на Підкарпаття зачерпнути зеленого повітря у мандрах по скелях. Стус за відвідин цієї землі передчував свою біду. У підгірському містечку побачив він розпусників, повій, заброд, „ссавущих і прищелепуватих землячків". „Грішне без гріха" містечко тряслось, гойдалось, бо хотіло догодити всім і вся. І тоді поет відчув холод у цій частині Вітчизни, яка здавалась йому перед тим „серцем серця". Хоч у Львові був і Свят-Вечір, і коляда, і гамір, а згодом і мить прощання, у ній він сподівався щасливих зичень, але їх — мандрівників виглядали хворі з клініки, спів урочистий колядок заглушували гомінкі трамваї і перехожі. Серед таких обставин поет відчув, що все це було „одним понадмірним" прощанням — „з Вітчизною, із світом, із життям".

Змалювавши сюрреалістичним способом свої враження з перебування на Підкарпатті й

* Рукопис на пергаменті або шкірі, з якого стирали ранній текст і писали новий. При помочі дії хемічних реактивів, фотографії можна було прочитати твори античних авторів.

у Львові, поет багато сказав. У поезіях із збірки „Палімпсести" дуже скомплікований спліт думок, почувань, образів, поруч елегійної ніжности, пекуча гнівна динаміка, могутній ліричний струм поруч жорстокої болючої реальности, вислови з щоденної мови і багато неологізмів (новостворених слів), через те тут багато недомовлень, багатство новаторського. Тому й читати ці поезії треба терпеливо, з великою увагою. Зрозуміти їх та оцінити можуть тільки любителі поезії, зорієнтовані в її секретах та в подіях, що про них є мова. Ось кілька прикладів нового у мові Стуса: самовладдя, намерзя (лід на вікні), самострата, обабоки, сниво, о х в и л я, с а м о д а р, с а м о л ю т ь, с а м о зречення, самовладдя, самооборона, висамітнів, самота самоти, окрайсвіт, гріхотність. Стусові словосполучення (епітети, метафори) також особливі: безмежна розлука, порожнє небо, маркітна марнота, багаття біло-голубе, просторі очі, дика брова, гірка покара, просмолене дитинство, двожилава земля, балухаті мистецтвознавці, самокрила хмара, вельможний сон, небо гробове, порівняння: „ранок білий, як божевілля"; „тим сам, мов дерево, котрому верховіття зрізане"; „поети, наче совість мруть", „поріг, низький, як гріх" — таких і багато інших оригінальних висловів надають поезіям Стуса багатозначности змісту, що спонукує до медитації, а велике багатство форм його віршування, символіка, композиція, мелодійність рими, ритму — все це, разом із героїчним його життям, і ставить Стуса в ряди найбільших українських поетів, а серед сучасників є він чи не найбільший. Читаючи його твори та самвидавні матеріяли про його життя й страждання, розуміємо й віримо і зворушуємося Стусовим признанням:

Як добре те, що смерти не боюся я,
(...) що жив — любив і не набрався
скверни з ненависти, прокльону, каяття.

Уляна Пелех

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Василь Стус: „Зимові Дерева", в-во Література і мистецтво", Брюсель, Бельгія-Лондон Великобританія.
2. Василь Стус: З тюремних поезій — журнал „Сучасність" ч. 2, 1976.
   Поезії — Сучасність ч. 5, 1976.
   Із збірки „Палімпсести" — Сучасність, ч. 2, 1981.
   Із збірки „Палімпсести" — Сучасність ч. 6, 1982.
   Із збірки „Палімпсести" — Сучасність ч. 7-8, 1981.
3. Михайло Хейфец: „В українській поезії тепер більшого нема" стаття у „Сучасність" 7-8, 1981, в-во Українське т-во закордонних студій „Сучасність", Мюнхен.

* * *

Як добре те, що смерти не боюсь я
і не питаю, чи тяжкий мій хрест,
що вам, лукаві судді, не клонюся
в передчуті не довідомих верст.
Що жив — любив і не набрався скверни
з ненависті, прокльону, каяття.
Народе мій! До тебе я поверну,
і в смерті обернуся до життя
своїм стражданним і не злим обличчям,
як син тобі доземно поклонюсь
і чесно гляну в чесні твої вічі
із рідною землею поріднюсь.

Василь Стус

Звелася длань Господня
і кетяг піднесла,
де зорі великодні
без ліку і числа.

Ця синь зазолотіла,
це золото сумне,
пірвавши думу з тіла
об'яснили мене.

Лютує сніговиця,
колючий хрипне дріт.
А світ — нехай святиться,
нехай святиться світ.

Василь Стус

СВЯТКУВАННЯ СВЯТ-ВЕЧОРА ЗБІРНО У ГРОМАДАХ

"Кутя Союзу Українок"

(Цей гарний монтаж надається на влаштування мистецького Свят-Вечора в громаді)

(Одна або дві дикторки читають нижчеподану розповідь. Інші члени місцевого Союзу Українок — представники СУМК-у, молодші члени СУ, середнього віку членки й старші за чергою вносять і кладуть на головний стіл символи свят-вечірнього обряду, як це подано нижче).

Дикторка І: Різдво Христове — це один з найулюбленіших празників у нашій Церкві, в родинах. Це не тільки релігійне, але й національне свято. Хоч його відзначують усі народи світу, але особливо величньо з глибокою вникливістю в містерію народження Сина Божого святкує цей празник наш український народ.

Дикторка ІІ: Колись ці святкування тривали від Свят-Вечора й Різдва почерез свято Маланки і Василія Великого, „Голодну Кутю" і Водохрища — аж до Стрітення. В одній з давніх українських колядок так і співається: „Та прийдуть до тебе три празники в гості..." Ці празники до нас прийшли й ми зібралися, щоб їх належно привітати.

Дикторка І: Сьогодні, як і попередніх років, ми знову зійшлися всією нашою великою православною родиною, щоб спільно відсвяткувати подію народження Божого Дитяти. Цю глибоку своєю ідеєю і символікою подію, український нарід рік-у-рік урочисто й велично відзначує ось уже тисячу років. Відзначуємо цю подію багатством наших народних традицій і виявом у них багатства української духовости.

Дикторка ІІ: Новонароджений Христос приніс на нашу землю Новий Закон і нові заповіді: любови, добрих учинків, душевної краси і духової обнови, заповіді, що у своїй основі стали згодом ідеалами нашої організації. Тому то різдвяні звичаї і традиції ми так пильно зберігаємо, дорожимо ними і намагаємося передати їх у спадку молоді.

Дикторка І: В українських літописах збереглася згадка про те, як святкували Різдво Христове на княжих дворах у давній Русі-Україні. Напередодні Різдва княгиня вставала досвіта, йшла на кухню й сама приготовляла всі головні страви для свят-вечірньої трапези. Княгиня пекла великий калач і 12 малих калачиків. Вони символізували Ісуса Христа і 12 Його учнів: Княгиня також сама притовляла 12 свят-вечірніх страв, зокрема кутю, узвар та інші. Так було тисяча років тому в Україні-Русі.

Дикторка ІІ: Як у минулому, так і сьогодні, в центрі уваги українських різдвяних святкувань був і свят-вечірній стіл, при якому збирається уся родина, або й увесь рід. Святково прибраний стіл — це ядро, довкола якого, при світлі свіч воскових відбувається містерійне дійство у пам'ять таїнства народження Ісуса Христа.

Дикторка І: Перед появою на небі першої зірки, господиня дому, мати, разом з дітьми, починає приготовляти свят-вечірній стіл. Мама просить дітей, щоб вони поклали чотири зубці часнику під обрус, по одному в кожному розі стола. Це роблять для того, щоб лихо не притраплялося нікому в родині, і щоб усі були здорові та дужі.

(Четверо малих дітей кладуть часник, а п'ята дитина тримає тарілку. Після того відходять).

Звичай класти часник під обрус у чотири роги стола пов'язують із стародавньою українською народною медициною. Наші предки вірили, що часник проганяє з людських хат хвороби і все лихе, погане. У новіших часах цей звичайн почали пов'язувати з чотирьома євангелистами, що у своїй книзі-книг, Святій Євангелії, списали науку Ісуса Христа, яка стала духовим кормом і ліком для людських душ.

(Господар — хтось з старших після цього вносить найкращий сніп збіжжя, переважно пшениці чи жита, а подекуди ячменю або вівса).

Дикторка ІІ: Цей сніп збіжжя, це традиційний український дідух. Його ставлять на почесному місці, на покутті під іконами, щоб добро й достатки гостювали в наших хатах. Щоб на наших українських полях колосилося гарне й здорове зерно, без будяків і кукілю.

(Господиня ставить на свят-вечірній стіл кутю. Її приносить молодша жінка в україн-

ській керамічній глибокій мисці. Кутя стоїть з лівого боку стола).

Кутя — це одна з найстарших українських страв, освячена тисячолітньою традицією. Кутю споживають лише в часі Різдвяних Свят та на Йордан.

Ми деколи недоцінюємо наших прадавніх традицій. А ось кілька років тому генерал-губернатор Канади — Едвард Шраєр і його дружина, перебуваючи під час українського Різдва в Лондоні, у гостях в королеви Єлисавети Другої, частували її українською кутею. Про цю подію з нашою традиційною символічною кутею заговорив увесь світ.

Дикторка І: Розставивши тарілки для всіх, донька, або молодший син кладуть на стіл порожню тарілку для тих гостей, що на Свят-Вечір невидимими душами прилітають до нас, щоб бути разом з нами при цій роковій, святковій трапезі.

(Дівчина вносить тарілку опоясану синьо-жовтою стрічкою і ставить її на стіл, на право від центру).

В минулих десятиріччях в Україні й поза її межами прийнявся дуже гарний звичай ставити на свят-вечірній стіл порожню тарілку в пам'ять наших братів, сестер, рідних і друзів, що не можуть з нами спільно святкувати і ніколи вже не зможуть бути з нами. Багато з них згинули в боротьбі за кращу долю українського народу, за її омріяну державу і в обороні нашої предківської Церкви. Тому цю порожню тарілку опоясують синьо-жовтою стрічкою, а деколи і чорною, коли рана ще надто свіжа.

Дикторка ІІ: Коли вся родина і вся обстановка приготовані до святкового моменту, а коли на небі замерехтить перша зірка, тоді вносять округлий калач, символ новонародженого Дитяти Божого і кладуть його на стіл, на сіно. Це в пам'ять того, що Ісус Христос народився не в царській палаті, але в убогому вертепі, у вифлеємській стаєнці у яслах.

(Інша молода дівчина вносить калач на скатерті, або на рушнику, а юнак вносить сіно і ставить його у центрі стола. Калач кладуть на сіні).

Дикторка І: Саме з того вифлеємського вертепу світло нової науки і нові заповіді Божі опромінили увесь світ і український нарід. Тому то свіча воскова на калачі, що її запалюємо перед споживанням святої вечері, символізує світло Божої науки, що її дав нам Ісус Христос. А тримаменний свічник на столі символізує Святу Трійцю, чисте джерело Божої Премудрости.

Всечесніший Отче (назвати ім'я й прізвище), Капеляне нашої Організації, Пароше нашої Церкви, просимо Вас засвітити свічу на калачі, щоб її полум'я опромінювало наші душі й наші серця.

(Отець, що повинен сидіти за головним столом, запалює свічу на калачі, що вже є на столі).

Звертаємось до Вас, Пані Голово нашої Філії СУ, і просимо запалити центральну свічу на трираменному свічнику. Цю свічу запалюємо за всіх українських дітей, за нашу надію, тут у Вільному Світі й на Рідних Землях, щоб дітвора нашого народу росла й виростала на славу Божу та на славу і добро України й Канади.

Дикторка ІІ: Другу свічу, Пані Голово, просимо засвітити за всіх українців на Рідних Землях і в країнах вільного світу, яким на серці лежить добро і щастя нашого народу. І зокрема засвітім цю свічу за тих одержимих любов'ю до України, що за українську правду караються нині по тюрмах і на заслані, виявляють подивугідну силу духа.

Третю свічу, Пані Голово, просимо запалити за всіх членів Союзу Українок, за весь наш народ, за єдність і братерську дружбу нашої (парафії, Церкви, організації). А зараз члени СУМК-у, молодшого СУ і старшого СУ підійдуть до головного стола, запалять свої свічі й перенесуть це символічне світло до своїх столів.

(Сумківка і сумківець, молодша союзанка і член СУС-у та старша члени цих організацій підходять до головного стола, запалюють свої свічі від трираменного свічника, або від свічі у калачі і відходять до своїх столів, що стоять у певному порядку на залі та запалюють їхні свічі. Для кращого ефекту у цей момент варто погасити на залі електричні світла. Під час передавання, чи помножування світла, дикторка продовжує читати текст своєї розповіді).

Дикторка І: Дорогі Діти, Молоде, Брати і Сестри в Христі! Несіть це символічне світло до своїх організацій, помножуйте його, щоб цей священий вогонь освічував Ваші будні й Ваші святкові дні! Щоб світло Божих і національних правд допомагало Вам знаходити правильні шляхи життя, щоб мерехтіння цього вогника зогрівало Ваші душі любов'ю до

(Продовження на стор. 18)

REPORT ON THE GENERAL SESSION AND UKRAINIAN CHAPTER

S.A.G. CONFERENCE '83

by Mary Pankiw, Ph.D.

The Manitoba Modern Language Association (M.M.L.A.) held its annual Special Area Group (S.A.G.) Conference at R.B. Russell School in Winnipeg on Friday, October 21, 1983. Members of the Association's three Chapters: German, Italian and Ukrainian, participated. The theme of the Conference was: "Teaching Languages — From the Heart."

At the general session for all Chapters, Father Lucien Larré, M.A., M.Ed., of Regina, Saskatchewan, delivered the keynote address. In 1970, he was one of the founders of Bosco Home, in Regina. Bosco Home, which includes seven homes and a special school, is a "live-in" treatment centre for teenagers with serious problems. Father Larré has worked with teenagers and has specialized in adolescent psychology and family problems. He has lectured in Educational Psychology at the University of Saskatchewan. He has, also, taught high school and been a high school guidance counsellor. In 1978, Father Larré was named Saskatchewan's Citizen of the Year.

Father Larré identified present societal concerns, which he reinforced with statistics. He cited cases of child abuse, rejection, murder, and drew attention to the mounting rate of suicide among youth. Limelighting the needs of today's children, Father Larré stressed that there is no human growth outside of a loving relationship. Role-playing the child, he demonstrated the importance of developing a positive self-image, and showed how this development coincides with a child's perception. Highlighting the two channels on which we communicate, this speaker suggested that, as teachers, we add "more heart." He pointed out that "we can teach children better if we can give them encouragement, guidance, caring, loving; what machines like the computer and TV can't do." Father Larré expanded on the important role that teachers play in the lives of their students. Concluding his message of love and inspiration with personal thoughts, Father Larré responded to questions from the audience.

At the Annual General Meeting, the following motions were passed:

1. That a letter of congratulations be sent to Mr. Mario Audino, who is now working for the Department of Secretary of State.
2. That the new Executive look into alternative forms of membership, e.g.: Associate and Student membership.
3. That the new Executive of the M.M.L.A. be directed to establish a multicuturalism Council. The function of this Council would be to give some initiative to multiculturalism in education.

The 1983-84 Executive of the Manitoba Modern Language Association was elected as follows: Past President — Albin J. Polz, President — Dr. Mary Pankiw, Vice-President — Alfred Laser, Secretary — Marijka Spytkowsky, Treasurer — Fulvio Damiani.

UKRAINIAN CHAPTER

The afternoon sessions of the Ukrainian Chapter began with the Annual General Meeting. Two motions were passed to amend the Chapter's Constitution, as follows:

1. Quorum for the Executive Meetings of the Chapter shall be 5 (five) members.
2. The Executive Committee shall meet once a month or at such other time upon the call of the President.

The following members of the 1983-84 Executive were elected: Past President — Morris Kowalchuk, President — Dr. Mary Pankiw, Vice-President — Marusia (Kostyshyn) Haluk, Secretary — Mary Pohajdak, Treasurer — Joanne Lewandosky, Telephoning — Ollie Hawryluk, M.M.L.A. Journal: Ukrainian Editor — Dr. Mary Pankiw, Verse Speaking — Marijka Spytkowsky, Bilingual Liason — Halia Dmytryshyn, Marijka Jaszczyk, Program — Marta Romaniak-Dlugosh, Marijka Semegen, C.A.T.U. (Canadian Teachers of Ukrainian) — Advisors: Dr. Borislaw N. Bilash, Michael Woroby.

Following the Annual General Meeting, the Ukrainian Chapter provided two parallel sessions for teachers of the Ukrainian language.

Teachers of the Ukrainian-English bilingual program had the opportunity to hear Olenka Bilash, former consultant for the Ukrainian-English

bilingual program in the county of Strathcona, in Edmonton. This session compared objectives of the Ukrainian and English Language Arts program to identify the ideal components of a language development series in Ukrainian. Utilizing children's Ukrainian readers, the session focused on adapting a model of a language development program. Video tapes of the model were then presented. Following an examination of the use of predictable reading materials in the bilingual classroom and take-off point for creative writing and drama, video tapes and children's work samples were presented.

Teachers of the Ukrainian language had the occasion to view the film: "Laughter in My Soul" in Ukrainian and English. The film is a profile of a cartoon folk hero: "Shteef" and his creator, Jacob Maydanyk. Due to health reasons, Jacob Maydanyk, who celebrated his 94th birthday recently, was unable to be present to share his reminiscences. Narrated by the actor, John Colicos, the film chronicles the first wave of Ukrainian emigration of 200,000 persons to Western Canada, between 1896-1914. It, also, records the experiences and hardships of the first Ukrainian immigrants, including the "Jacks" who worked under their foreman on the railroad. The film shows the beginning stages of communities in the rural areas, the years during the First World War and the growth of the communities during the twenties.

Enticed by tales of easy money, Jacob Maydanyk arrived in Canada in 1911, part of that first wave of Ukrainian emigration. His stay was to be temporary; his aim was to earn money to enroll at art school in Paris. Working on the railroad, Jacob earned $1.35 a day; the sum of $4.50 was deducted from his wages weekly. In 1912, he attended the Brandon teacher training school. His first school was located in the Gimli district. "Shteef" first appeared in 1912, with the goal to entertain and educate. In August, 1944, Canada marched to war. The outbreak of the First World War curtailed Jacob's plans. Following the advice of Bishop Budka, he took over Providence Church Goods on Main Street in Winnipeg, and began selling church supplies. Downstairs in his shop, Jacob painted religious icons; upstairs, he cartooned his character, Shteef Tabachniuk, described in the film as Archie Bunker and Laurel and Hardy combined into one. "Laughter in my Soul" is the story of Jacob Maydanyk (inconographer, painter, teacher, cartoonist, humorist, publisher) and his cartoon character, "Shteef," identified by the "dulia," the Ukrainian symbol of defiance.

A discussion of the films followed.

Editor's Note: Dr. Mary Pankiw is the first lady of Ukrainian descent to hold the office of President of the Manitoba Modern Language Association.

AGONY OF UKRAINE RECALLED

By Tom Barrett

Journal Staff Writer

Edmonton's Ukrainian community turned out Sunday to pay homage to about seven million ancestors who died in the famine of 1932-33.

Tears flowed freely as a series of eloquent and passionate speeches recalled those dark months of starvation and terror.

A monument symbolizing the shattering of the Ukrainian nation by the Soviet-created famine was unveiled and blessed in front of city hall. A wreath of forget-me-nots was placed at the base by a young Ukrainian boy and girl.

Some in the crowd carried signs commemorating the event, including one which read: "To their eternal memory — to Moscow's eternal shame."

Keynot speaker Bohdan Krawchenko, an expert on the famine, told the crowd of about 2,000 why a monument was necessary 50 years after the event.

"Some may ask why bring all this up now? Why construct a monument?

"All that remains of the 'little people,' as Stalin once described them to Churchill, is that they once existed and that they died.

"If we take that memory away, nothing remains."

Krawchenko described the famine as part of a genocidal Soviet assault on the Ukraine that included the execution of 80 per cent of its intellectuals, many priests and a generation of political leaders.

He said documentation of the famine is being compiled across Canada through interviews with survivors and the unearthing of contemporary

newspaper accounts.

"What we choose to remember and what we choose to forget says as much about us today as about an event 50 years ago," he said.

Edmonton Mayor Laurence Decore said the famine "inflicted a deep and lasting scar on the Ukrainian people in Edmonton and throughout the world," and called it a reminder of the inhumanity of Soviet Communism.

"There are no monuments in the Ukraine to the genocidal famine inflicted by the Stalinist government," said Decore.

"It is thus just and right that we establish one in the free world."

Alberta Premier Peter Lougheed told the Ukrainian community that other Albertans shared their grief and sorrow at the loss of loved ones and pledged that their suffering would be remembered.

"Like people everywhere who love freedom we must not allow this tragic event perpetrated by a totalitarian government to be forgotten," he said.

Other speakers, such as Jean-Jacques Blais, minister of National Defence, and various Ukrainian leaders joined in the condemnation of the Soviets.

The monument was created by Montreal artist Ludmilla and dedicated to her mother, a famine survivor, who attended the Edmonton ceremonies.

Representatives of 14 ethnic community groups also attended.

Later, hundreds dined on bread, water and vegetable broth at a special "hungry dinner" in memory of those who died.

Myer Horowitz, University of Alberta president, told the dinner audience of his embarrassment about only learning of the famine last year from university chancellor Peter Savaryn.

Horowitz thanked the Ukrainian community for accepting him into its family by inviting him to speak at the dinner.

"Your cousins are my cousins, as I know mine are yours."

Farewell speech by the President of the Ethnic Press Association of Manitoba, Mr. Gerhard Ens, at the International Centre on October 14th, 1983

Dear Grace and Colleages:

It is difficult to say something adequate when saying farewell to somebody who has meant as much to our association as Grace Hykawy has over a period of almost a quarter century. There was a time when the minority groups in Canada were expected to be seen but not heard, unless they spoke English, preferably in a Canadian accent. Lip service was paid to the mosaic theory of the Canadian society, but very little was done to preserve and promote the idea of diversity within unity. In addition the various ethnic groups each were isolated and to some extent suspicious not only of the larger society but also of each other. Backgrounds of race and creed tended to reinforce those suspicions and fears and the minority groups were very vulnerable to any "divide and conquer" mentality, if such had existed in Canada.

Out of such conditions our association was formed — the Canada Press Club — today the Ethnic Press Association of Manitoba. It was a happy moment for the Press Club when you, Mrs. Hykawy, became its executive secretary. You came from the East and you were a member of the larger society. Yet you identified with the West and with the ethnic society in a way which can be described almost only in a theological way. And the theological term for such empathy, such identification with groups as vulnerable as we were at that time is the word "Grace".

Grace you have not only been effective and efficient as our secretary; you have also been gracious and understanding. For this we want to thank you warmly.

The token of appreciation and love that we want to leave with you is a small plaque on which we have expressed our sentiments. May it remind you of Winnipeg, Manitoba and the West as you look at it from time to time and of the many friends that you are leaving behind. We will not forget you — please keep on remembering us.

We wish you God speed on your way and God's richest blessings in the coming days and years.

СВЯТКУВАННЯ СВЯТ-ВЕЧОРА

(Закінчення з стор. 14)

Бога і до нашої Батьківщини.

Перед тим заки розпочнемо нашу Святкову Вечерю просимо Отця (назвати ім'я і прізвище), провести молитву та поблагословити страви і просфору, щоб ними ми могли поділитися з членами усієї, присутньої тут Великої Української Громади та з нашими Дорогими Гістьми.

(Після благословення декілька молодих дівчат і хлопців підходять до головного стола, дістають тарілки з просфорою і розносять її по столах на залі. А за головним столом Голова СУ або Отець Парох обділяє присутніх за головним столом.

Побажаймо собі з глибин наших сердець, сили, витривалости в праці й віри в Божу справедливість та в національні й Божі правди! Допомагаймо собі взаємно моральною силою і ділами у нашому спільному змаганні за народження волі й світла Вифлеємської Зорі в нашому народі. Христос Народився; Славмо Його! (Диктор бажає усім „Смачного!". Після вечері можна продовжувати програму, що звичайно складається з колядок(, вертепу, віншувань, інсценізації якоїсь різдвяної сценки., чи із скечу з різдвяною тематикою тощо).

Ще одна порада! Ми подали тут „плян-максимум", тексти можна скоротити. Проте не викидати традиційних і головних моментів українського свят-вечірнього обряду).

Опрацювала Т. Горохович

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ:

Євгенія Палідвор — Принц Алберт, Саск.	**2**
Оля Винничук — Принц Джордж, Б. К.	**2**
Гелен Кірілюк — Галок, Мінн., США	**1**
С. Стечишин — Келовна	**1**
Марія Савіцька — Сардіс	**1**
Н. Микитюк — Вернон	**1**
А. М. Залубняк — Пит Медор, Б. К.	**1**
Наталка Мельничук — Едмонтон	**2**
Анна Граблюк — Торонто	**1**

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕС. ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Відділ ім. Кн. Ольги, Вернон, Б. К.	$100.00
Аліса Кріпка, Мічам — збірка на похороні Р. Томащук ($25.00 на кліше окремо)	100.00
Розалія Бойко — з похорону Катерини Ксянжини в Едмонтоні родина склала	50.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Суррей, Б. К. з чайного прийняття для п-ва Горошків	25.00
Анна Кравець — Едмонтон	25.00
Гелен Лазарович — Келґари — на прощальнім прийнятті п-ва Харуків	20.00
Антонина Зозуля — Вернон — з нагоди 50-літнього ювілею	20.00
Марія Божик — Торонто. З нагоди привітань ювілята	35.00
Олена Базюк — Ричмонд, Б. К.	25.00
Соня Стратійчук — Саскатун	16.00
Іванна Дженіс — Едмонтон	10.00
Гелен Керелюк, Геллок, Мінн.	10.00
Зоя Плітас, Торонто	10.00
Стефанія Ортинська, Едмонтон	8.00
Стефанія Троян, Чиливек	6.00
Люся Феняк, Едмонтон	5.00
Л. Мельник — Торнгил, Онт.	5.00
Добр. Анна Ґерус, Вінніпеґ	5.00
К. Редкевич, Монтреал	5.00
М. Іванусь, Ґронлід, Саск.	6.00

По $3.00 склали: Анаст. Воронка — Клифтон, Н. Дж., Анна М. Гуцуляк — Келовна, Б. К., Розалія П. Гуцуляк — Ендру, Михайло Грицюк — Суррей, Б. К., Стефанія Григоряк — Дависвю, Онт., М. Дж. Мурин — Ошава, Анна Андрушенко — Торонто.

Складаємо щиру подяку всім жертводавцям за кожний дар, який є великою допомогою журналові.

* * *

Відділ ім. Савелі Стечишин в Келовна, Б. К. Референтка журнала пані Анна Воробець пише:

„Посилаю Вам 14 посвідок на поновлені передплати і пожертви на пресовий фонд „Променя", разом $313.00. Наш відділ влаштував День Книжки і з тієї нагоди зібрано $145.00 на пресовий фонд журнала. Редакції й управі журнала бажаємо найкращих успіхів. Щиру подяку складаю жертводавцям, яких імена проголошуємо:

З. Талпаш	$15.00
М. Гусь	13.00
А. Бойчук	10.00
Ґ. Барабаш	10.00
А. Гатковська	10.00
М .Мельничук	5.00
М. Гарасимів	5.00
Ю. Федейко	5.00
П. Гакман	5.00
О. Макаренко	5.00
Г. Патращук	5.00
П .Москалюк	5.00
Д. Костик	5.00
К. Токарик	5.00
Н. Гайдук	5.00
Д. Окос	5.00
В. Томин	5.00
А. Кобранович	5.00
А. Воробець	5.00
Г. Новосад	2.00
Е. Кудла	2.00
Н. Фик	1.00
Срібна колекта	2.00

Вітаємо членок відділу, провід, читачок, а жертводавцям і нашій референтці пані Анні Воробець складаємо щиру подяку.

Редакція „Променя"

З ВІДВІДИН Д-Р С. СТЕЧИШИН
Келовна, Б. К.

Відділ ім. Савелі Стечишин в Келовні, Б. К., мав приємність гостити в себе свою патронку у липні ц. р. Вона приїхала на запрошення управи УГПЦ св. Петра і Павла. Пані С. Стечишин виголосила головну доповідь на храмовому святі 10-го липня в церковній залі при співучасті великого числа людей. Її представила голова відділу А. Ратковська. Вона говорила на тему актуальних справ нашого життя, а головно про те, в якому трагічному стані знаходиться сьогодні український народ в Україні. Москва має виразну політику знищити український народ і здійснює оте злиття націй. Українці у вільному світі, сказала доповідачка, мають завдання обороняти право українського народу на вільне життя такими шляхами як журналістика, наукові праці, політика і нам треба ширити правду про Україну.

Далі, д-р С. Стечишин підкреслила потребу дбати про збереження нашого українського життя в Канаді, щоб воно було живим, поступовим і творчим. Треба високо видвигнути перед суспільством ідеал українства, щоб ми зберігали свою національну ідентичність і в тому дусі виховували нашу молодь.

На другий день, 11-го липня, відділ влаштував пишний бенкет у ресторані Бічкомер, на якому вшановано д-р С. Стечишин і членок, що працювали в С.У.К. упродовж 50 років. Участь у цій гостині взяло 50 членок. М. Гусь привітала С. Стечишин при дверях букетом квітів. Молитву провела А. Воробець. Голова відділу А. Ратковська виконувала обов'язки господині. Привітавши учасниць, вона представила гостей при головному столі. Н. Іванишин піднесла тост у честь С. Стечишин. Привітання С. Стечишин висловила А. Ратковська. Перша колишня голова відділу і одна з основоположниць, Д. Марцишин подала короткий огляд історії відділу від 1974 року, коли його засновано, до нинішнього дня. Після того друга колишня голова, А. Воробець переказала свої враження першої зустрічі з гостею в Давфині на з'їзді, ше як була сумківкою. Після того 3-тя колишня голова Р. Патращук вручила гості подарунок від членок (вишивку полтавським вирізуванням) з висловом вдячности за її громадські труди.

Зворушена такою гостинністю, С. Стечишин подякувала паням за честь, якою її нагородили, назвавши свій відділ її іменем. Вона сказала, що українські жінки мають перед собою велике завдання дбати про українську духовість у своїх домах і в громадському житті. Жінки є матерями не тільки свого дому, але цілого народу. Згадала вона і про 100-ліття українського жіночого руху, що припадає 1984 р., і до цього ювілею вже жіночі організації готуються. Український жіночий рух у Канаді має вже за собою 60 років. При тому вона переказала про світовий Союз Українок, що його зорганізовано в Галичині 1935 року, а після війни постала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій, що об'єднує поверх 20 українських жіночих організацій. Ця Світова Федерація робить корисну роботу.

Далі приступлено до вшанування А. Воробець і Н. Іванишин за їх працю в організації впродовж 50 років. А. Ратковська привітала їх, подякувала за їхні 50-літні труди і кожній причепила корсаж. З. Талпаш розказала про їхнє життя і заслуги в організації та про працю у відділі і в провінційній управі.

Д-р Савеля Стечишин промовляє у відділі в Келовна.

Поміж точками програми був гуртовий спів, який займалася Галя Новосад.

Була на програмі окрема точка відповідей на питання, що членки подали на письмі до скриньки. На ці питання, які відносилися переважно до організації, відповідала д-р С. Стечишин.

Програму закінчила коротким словом подяки всім, що займалися бенкетом, марія Мельничук, перша заступниця голови. Вона попросила всіх заспівати „многих літ" Савелі Стечишин з приводу її надходячого 80-ліття в серпні ц. р.

Вечір закінчено гимном Союзу Українок Канади „За нами сестри". **Н. Іванишин,** кореспонд. секр.

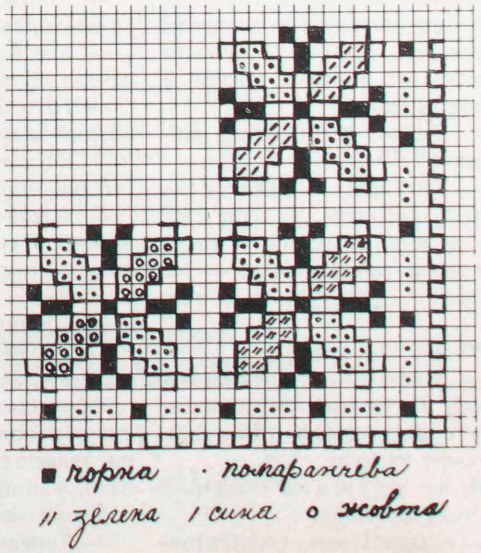

НАШИМ ДІТЯМ

УЗИМКУ

Спить озеро, спить ліс і очерет.
Верба рипіла все:
„Засни, засни..."
І снилися мені все білі сни:
На сріблі сяли ясні самоцвіти,
Стелилися незнані трави, квіти,
Блискучі, білі... Тихі, ніжні зорі
Спадали з неба — білі,
непрозорі —
І клалися в намети... Біло,
чисто
Попід наметами. Ясне намисто
З кришталю грає і ряхтить
усюди —
Я спала. Дихали так вільно
груди.
По білих снах рожевії гадки
Легенькі гаптували мережки,
І мрії ткались золото-блакитні,
Спокійні, тихі, не такі, як
літні...

Леся Українка

ДВАНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ

Грецька казка

Була собі бабуся. Пішла вона якось на поле і побачила дорогою печеру, а в печері дванадцять діточок. А було то дванадцять місяців. Місяці й питають бабусю:

— А хто з нас, бабусю, найкращий?

— Усі гарні, — одказує. — Січень сніговий, у січні сніг іде, як прийде лютий — пороша сипле, зайде травень — усе зацвіте... Геть усі, як є, гарні...

Місяці тоді кажуть:

— А йди до нас ближче, бабусю. Як ти нас так похвалила, то віддячимось тобі. Дайно свою хустину.

Ледве здужала старенька хустину ізв'язати.

— Спасибі вам, голуб'яточка, — подякувала та й пішла додому. А вдома каже дітям:

— Вже тепер не будемо дітки, бідувати, гляньте-но, що я вам принесла. — Розв'язала хустку, а з неї золото так і посипалося.

Коли це приходить до тої бабусі сусідка та й дивує, де це в неї стільки золота взялося. Як почула, пішла й собі до місяців.

— Здорові були, дітки!

— Добридень, бабусю! Що ти нам принесла?

— А я йшла дорогою, бачу печера, думаю, зайду.

— То скажи нам, бабусю, котрий місяць найкращий?

— Котрий найкращий? — сусідка задумалася.

— А жоден доброго слова не вартий. У січні сніг мете, у лютому — пороша, у червні сонце пече... що один, що другий — нічого не варті.

— Ну що ж! Дай нам свою хустину, — мовили місяці.

Та сусідка дала їм свою хустину, а вони насипали її так, аж ледве здужала вона її зав'язати, й пішла додому.

Вдома каже дітям:

— Тепер нам буде так добре, як нашим сусідам. А гляньте-но, що я вам принесла!

Розв'язала хустину, а в ній саме каміння.

Розгнівалася сусідка й побігла до бабусі виказати, що зле їй нарадила.

— А що ти казала місяцям, як тебе питали, котрий найкращий?

— Казала, що жоден нічого не вартий!

— То вони тобі так і віддячились, як бачиш.

СНІГ І ЗАЄЦЬ

Бурятська казка

Каже Сніг Зайцеві:

— Чогось мені голова заболіла.

— Мабуть, ти танеш, тим тобі й голова заболіла, — сказав Заєць. Сів на пеньок і гірко заплакав: — Шкода, шкода мені тебе, Сніженьку. Я все по Снігу бігав, круглі дірки робив. Від Лисиці, від Вовка, від Мислився в Сніг заривався, ховався. Як я без тебе житиму? Піду до Господаря лісу, проситиму, хай він тебе, Сніженьку, збереже для мене.

Та й став Заєць плакати, Господаря лісу просити.

А сонце все високо ходить, добре припікає, Сніг тане, з гір потоками біжить.

Почув Зайця Господар лісу. Прохання його вислухав та й каже:

— З сонцем змагатись не беруся, Снігу зберегти не можу. Зате кожушок твій білий зміню на сіренький, буде тобі влітку легко ховатись між сухого листу, кущів та трави, ніхто тебе не вглядить.

Зрадів Заєць. Та з того часу щоразу й міняє зимовий кожушок на літній.

ВАШІ КАНАДСЬКІ ЗБРОЙНІ СИЛИ

Канада ніколи не була аґресивною нацією. Проте, коли її покликано на допомогу, то її добровольці — чоловіки й жінки Канадських Збройних Сил виповняють свої завдання з посвятою обов'язку. У сьогоднішніх Канадських Збройних Сил практику і традиції минулого використовують для потреби зустріти поклики й вимоги майбутнього.

Канадські Збройні Сили відповідають за наглядання й охорону Канадської території, за оборону Північної Америки в ряді НОРАДУ, виповнювання зобов'язань Північно - Атлянтійського Оборонного Пакту та ролі міжнароднього сторожа миру.

Рівнож до цих чисто військово-воєнних обов'язків і завдань, Канадські Збройні Сили дають допомогу в нещасливих випадках, чи то під час повені-виливу рік, під час лісового вогню, занечищування терену оливою, чи в пошукуваннях та рятуванні людей. Ми будуємо і втримуємо шляхи й дороги та будуємо мости. Ми продовжуємо відігравати важливу частину в розбудові і розвитку Канади.

Ми даємо вишкіл для понад 60 різних промислів і торгівлі та понад 20 різних клясифікацій. Також оплачуємо університетську освіту для тих, які є кваліфіковані на неї.

По більше інформацій про кар'єри для молодих канадців у Збройних Силах Канади, то відвідайте рекрутні осередки, які знаходяться найближче до вас, або телефонуйте безкоштовно. Ми є на жовтих сторінках у телефонічній книжці під рубрикою „вербування-рекрутування-заклик вступати в ряди Канадських Збройних Сил".

THE CANADIAN ARMED FORCES
LES FORCES ARMÉES CANADIENNES

Canada

КОНФЕРЕНЦІЯ ПРОВІНЦІЙНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ СУК НА БРІТ. КОЛЮМБІЮ

Щоб тримати кращий зв'язок з членством та відділами Союзу Українок Канади, Провінційна Екзекутива організує окружні з'їзди та конференції відділів, а головно тих, які є найдальше віддалені від Ванкуверу, щоб в цей спосіб запізнатися з їх працею на місці і рівночасно поінформувати їх про працю Провінційної Екзекутиви.

В цьому році за згодою відділу ім. Св. Кн. Ольги конференція відбулася у Верноні. В цій конференції, крім відділів СУК з Вернон, Келовна і Кемлупс взяв участь відділ ТУС з Келовна.

Тому, що мала частина членства тих відділів була на Крайовому З'їзді СУС в Саскатуні, на цій конференції була нагода поінформувати їх про перебіг і рішення того З'їзду.

Одноденна конференція відбулася в суботу дня 1-го жовтня 1983 р. в парафіяльній авдиторії, яка була відповідно для цього вдекорована, а головно були гарно розложені виставки народнього мистецтва Філії Музею з Ванкуверу і виставки з відділів Вернон і Келовна.

Конференцію відкрила голова Провінційної Екзекутиви — О. Дзюбенко і висловила свою радість з великого числа делегатів і гостей і побажала успіху в нарадах. Вона зазначила, що головною ціллю цієї конференції є те, щоб запізнатися особисто, зблизитися і відчути, що ми належимо до одної організації і що від нас залежить, щоб вона надалі розвивалася, була жива і сильна. Щоб обговорити наші щоденні труднощі, як їм запобігти і як їх розв'язати. Як нам поступати, щоб затримати те все, що ми до цього часу придбали і як нам йти з поступом затримуючи всі ідеї, на яких зродилася наша організація. Один день нарад може закороткий час, але вже сама зустріч членства з інших відділів, обмін думок, дає всім заохоту до дальшої праці.

Настоятель місцевої церкви о. П. Боднар перевів молитву і привітав всіх присутніх на конференції. Одно-хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів СУС, а також пам'ять жертв Великого Голоду в Україні в 1932 - 1933 рр., а потім відспівано гимн Союзу.

Після покликання президії були привіти: від голови місцевого відділу — З. Тимчук, організаторки Пров. Екзекутиви — М. Гусь, голови відділу ТУС з Келовна — М. Свинарчук, заст. голови церковної громади п. Панчука.

Секретарями конференції були — Г. Загоруйко і п. Федейко.

Ранішню програму перевела Н. Воробець. Це були привіти і звіти голів відділів СУК, ТУС, філії музею, голови і членок Провінційної Екзекутиви. Після звітів були питання і коротка дискусія.

На наших з'їздах ухвалюються резолюції, які часом не впроваджуємо в життя і про які нераз забуваємо. Тому, щоб пригадати нашому членству їх була точка на цій конференції читання резолюції з минулого Провінційного З'їзду і Крайового З'їзду СУК і СУС. Цю точку перепровадив М. Свинарчук, який докладно пояснив їх а також звернув увагу на значення їх в нашій дальшій праці.

В пообідній програмі була панельна дискусія, яку перепровадила культ.-освітня референтка Пров. Екзекутиви — А. Залубняк. В панельній дискусії брали участь:

1. „Яку участь повинні брати жінки в переведенні зборів організації, громади, тощо" — Г. Загоруйко (СУК).
2. „Обов'язки члена СУС" — І. Іванишин (ТУС).
3. „Українська мова — збереження її як мову комунікації в організації" — З. Тимчук (СУК).
4. „Наше відношення до наших національних свят" — Г .Токарик (СУК).
5. „Наша будучність" — Г. Свинарчук (СУК).

Після цікавих і добре опрацьованих доповідей слідувала широка і цікава дискусія. Порушено питання нашої жертвенности і підтримка Фундації СУС і інших фондів, про наші українські школи і їх недомагання, важливість відзначення наших національних і релігійних свят, Свято матері і бажана участь в ньому наших дітей, співпраця з церковними громадами, культурно освітня праця по відділах. Найбільшу увагу було звернено на українську мову, в який спосіб затримати її серед членства і в наших організаціях.

Хоч не вирішено цих важливих питань, але висловлено багато добрих думок і напевно присутні поважніше застановилися над деякими справами, які до цього часу легковажилися в наших організаціях.

Щоб внести відпруження після довгих дискусій, пані А. Залубняк і Новосад перепровадили гуртовий спів.

Після вечері був концерт, який перепровадила М. Гусь — організаторка на Оканаґан і Принц Джордж. Всі точки були добре виконані. Виступала мандолінова оркестра з Келовна під керівництвом пана І. Іванишина, дует пані Новосад і Ратковської (акомп. п. Новосада) також з Келовна. Жіночий хор під керівництвом пана Малиша з Вернон а також сольо пана Малиша. Здається, що того дня всі були в співучому настрої, бо присутні розохотилися і приспівували до деяких пісень, які виконав пан Малиш. Ну й очевидно наші діти пописалися прекрасно. А. Вахняк виконав декілька пісень на фортепіяно, а сестрички Шевчуки розвеселили всіх своїм гарним дитячим співом.

Молитвою і національними гимнами закінчено конференцію. На другий день, в неділю, ті, що лишилися у Вернон були на Богослуженні в церкві. Змістова проповідь отця настоятеля і милозвутчний спів церковного хору довершив цю успішну конференцію.

Г. Загоруйко

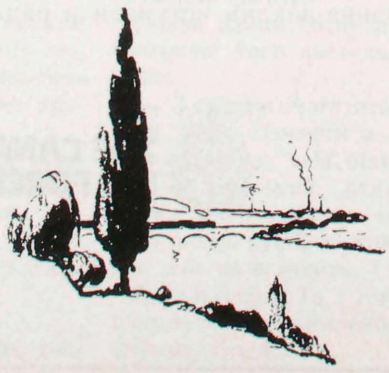

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

57 РІЧНИЦЯ ВІДДІЛУ ПРИ КАТ. ГРОМАДІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Відділ Союзу Українок при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні, в день річниці 28-го серпня 1983 вшанував членок за 25 літ членства і за 50 літ членства у відділі. Рано в соборі св. Івана, по закінченню Служби Божої, митр. прот. Д. Лучак відправив урочисту Панахиду за померлих членок відділу. Високопреосв. Владика Борис був присутній. Членки відділу, великим числом, тримали прапори Союзу і свічки.

Вечером, о 7-мій годині, в катедральній авдиторії зійшлося членство відділу і гості на святкування ювілею. По врочистому вході голів С.У.К., Альбертської Пров. Екзекутиви і відділу, і вшанованих членок, о. Д. Лучак промовив молитву, з благословення Владики Бориса і висловив щирий привіт членкам. Господиня ювілею, Л. Івасюк щирими словами привітала новообрану голову С.У.К. пані А. Холод, яка в подорожі назад до Саскатуну з Бенф „Школи укр. тканя", була ласкава і загостила на наш ювілей. Пані Анна Холод висловила вдоволення з нашого запрошення прибути та передала привіт від Централі Союзу в Саскатуні і всього членства. Також склали привіти — голова Альбертської Екзезутиви С.У.К., Йоанна Дженис, голова відділу — Філя Кругляк і голова катедральної громади Віктор Наконечний.

Приступлено до головної частини програми — вшанування членок. За 25 літ членства в відділі вшановано Миросю Дікур і Павліну Лукіянчук. Членок представила Надія Боднар. Далі вшановано Марію Плавюк, а її представила Наталка Мельничук; також за 25 літ членства вшановано Катрусю Єринюк, а її представила Наталка Фарина. Про кожну відзначену членку подано її життепис і заслуги в відділі. Кожній членці голова Відділу Ф. Кругляк вручила гарну, відповідну грамоту і відзначний смолоскип від Відділу.

Пані Емілію Косташ вшановано за 50 літ членства в С.У.К. (як переходову). Про її заслуги і членство промовляла Й. Дженис, голова Альбертської Екзекутиви С.У.К. Анна Холод, голова С.У.К. висловила важність кожної членки в С.У.К. і вручила Грамоту від С.У.К.

Вшановані в 1983 р. членки у відділі Союзу Українок при катедральній громаді в Едмонтоні: зліва направо — Анна Холодна — голова Союзу Українок Канади, К. Єренюк, Е. Косташ, Ф. Кругляк — голова відділу, М. Плавюк, І. Дженіс, голова Пров. Екзекутиви в Альберті. Відсутні на знимці М. Дікур, П. Лукіянчук.

Кожна вшанована членка була вдекорована квітковим корсажем. Відспівано відзначеним членкам многі літа.

Цього вечора членки і гості мали в перше нагоду вислухати звіти делегаток відділу на З'їзд СУС і С.У.К., що відбувся при кінці місяця липня 1983 р. в Саскатуні, Саск.

Членки Соціяльного Комітету подали смачну перекуску і чай. Наливали чай, членки Відділу, що в канадських, громадських і суспільних організаціях все наш Відділ і українців належно представляють — Марія Лобай, Марія Плавюк, Фрозина Романчук і Галя Ґрекул. Вітали гостей добродійки Л. Лучак і М. Хом'як і пані Ф. Кругляк. Записували в книжку гостей К. Гарасим і Є. Шарабун. Марія Прокопів виконала гарну, артистичну програмку. Авдиторія і столи були гарно прикрашені квітами-трояндами, що подарувала довголітня членка відділу Р. Скакун з нагоди 80 літ з дня народження. Побажано пані Скакун доброго здоров'я і многих літ прожити.

Пані Наталя Базюк прилагодила виставку тканин і вишиття, що повигравали нагороди на З'їзді С.У.К. в Саскатуні, а членки мали нагоду цю виставку добре оглянути, цього вечора.

До Ювілейного Комітету входили членки: Емілія Репка, Оля Ганочко, Марія Прокопів, Катерина Гавриш, Ф. Кругляк і Леся Івасюк.

Леся Івасюк

ПРОЩАЛЬНА ГОСТИНА СУРРЕЙ, Б. К.

У парафіяльній авдиторії, в неділю пополудні, 14-го липня 1983 р. відділ ім. Ольги Кобилянської і церковна громада в Суррей, Б. К. мали чайне прийняття для п-ва Горошків, які від'їжджають на сталий побут до Ґренд Прері в Альберті.

Отець П. Блажук провів молитву у відсутности о. М. Сокирки і оповів про їх працю у церковній громаді і жіночому товаристві і побажав їм доброго здоров'я від усіх присутніх.

Голова жіночого товариства Т. А. Собул уручила дарунок від відділу і церковної громади, за що п-во Горошки склали щиру подяку.

Присутні разом відспівали кілька пісень і закінчили співом-молитвою „Достоєно є".

З найкращими побажаннями для п-ва Горошків у Ґренд Прері, відділ складає $25.00 на журнал „Промінь". Щасти Боже!

П. А. Собул, голова

М. Боднарчук, референтка

Т. ТУЧАК ВШАНОВАНА З НАГОДИ 90-ЛІТТЯ
ТОРОНТО

Дня 4 вересня 1983 р. родина і приятелі Тетяни Тучак зійшлися в її домі під числом 424 Берефорд вулиці в Торонто привітати ювілятку з 90-літтям та днем народження.

Тетяна Тучак з дому Литвин народилась в Ярославі, Перемишль, 5 вересня 1893 року, як наймолодша з дітей, а одинока з живучих великої родини. В 1912 році вона приїхала до Канади й у Вінніпезі почала своє життя в новій країні. Тут вона одружилась з Дмитром Тучаком. Бог поблагословив подружжя Тучаків чотирма дітьми.

У Вінніпезі Дмитро і Тетяна відкрили своє підприємство — крамницю споживчих товарів. Тут родина належала до Української Греко-Православної Церкви — Собору Св. Покрови. В 1938 році виїхали до Торонта і Тетяна Тучак незабаром включилась в активну працю при Катедрі Св. Володимира на Бетерст вулиці. Впродовж довгих років Тетяна Тучак є старшою сестрицею й за віддану працю була вшанована громадою .

З гостини у пані Тучак — зліва направо: Е. Таборовська, М. Йонка, А, Оленич, Т. Тучак, М. Михайлюк, А. Чабан.

Тетяна Тучак живе в Торонті при своєму синові Василеві. У Вінніпезі живе її дочка Оля Зейков. Крім дітей і онуків, вона радіє 7-ма правнуками та 40-ма пра-правнуками. Її чоловік Дмитро, дочка Марія і син Мирон спочили в Бозі.

Ювілятка Тетяна Тучак вшанована багатьма подарунками, квітами, телефонічними гратуляціями і побажаннями здоров'я та щасливих літ від приятелів, родини а також від федерального і провінційного урядів.

Приятелька

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ В ТРАНСКОНА, МАН.
ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ

Відділ ім. Лесі Українки при церкві Всіх Святих в Трансконі, Ман. улаштував успішне чайне прийняття 24 квітня 1983 в церковній авдиторії. Слово привіту виголосила голова Олена Шувера. Молитву провів настоятель о. А. Тетеренко.

Імпрезу відкрила Ярослава Парасюк, консультантка при провінційному департаменті освіти. Вона поінформувала про працю Союзу Українок та його вклад в українське і загально-канадське життя. Також висловила признання піонерам, бо це вони заклали той фундамент, на якому ми продовжуємо нашу працю. Головно згадала жінок піонерок, які зуміли зорганізувати себе в Союзі Українок. Гостю представила господиня прийняття, Броня Бюсик та попросила до смачного весняного чаю.

Заля була відповідно прибрана весняними квітами, вербовими вітками, на столах стояли вази з живими квітами. Пані Савка і Доброгорська приготовили Великодний кошик на розігравку. На столі по лівій стороні була розложена виставка ручних робіт. Також був стіл з домашнім печивом, що його приготовили членки відділу. Була теж виставка різноманітних традиційних писанок пані Соні Василишин та виставка ручних робіт молодшого відділу СУМК.

Ціла пополуднева програма була соціяльного характеру.

Подяка належиться чайному комітеові — Броні Бюсик, Єві Бажило, Олені Чубатій і Ярославі Собкович та іншим.

С. Собкович, секретарка

— — —

З ПРИВОДУ 50-ЛІТТЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

В неділю, 1-го травня 1983 року, громада при церкві Всіх Святих спільно з парафіянами і церковним хором згадали 7 (сім) мільйонів жертв голоду в Україні. Після Служби Божої о. А. Тетеренко відслужив Панахиду, співав церковний хор під диригентурою пана Ол. Доброгорського.

Молитву перед перекускою провів о. Тетеренко. „Вічную пам'ять" проспівав хор спільно з усіма присутніми. Пані Костин спекла калачики, які були подані з водою. Жалібну програму відкрила пані Віра Доброгорська, словом про голод в Україні.

Наступними промовляли і читали про голод — вступне слово Богдан Шувера; продеклямували: Євгенія Гуменюк „Мати", С. Харенко прочитав Тараса Мельничука „Неофіти", Анна Гудима „Скорбна мати", Ярослава Собкович — „Чистий четвер", Марія Назаревич — „Український прелюд" і Розалія Минда „Київ". Пані Олена Шувера, голова відділу, прочитала реферат. Віра Доброгорська продеклямувала вірш Павла Тичини „Голод", „Мамо хліба". Спогади про час голоду сказав один з учасників голоду, що сам пережив його, О. Доброгорський. Церковний хор відспівав „Великий Канон Андрія Крицького".

Отець А. Тетеренко, організатор цієї програми, сказав кінцеве слово.

Подяку склала пані В. Доброгорська.

С. Собкович, секретарка

ПРИНЦ ДЖОРДЖ, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулись в грудні 1982 року в церковній залі. Присутніх було 14 членок. Збори відкрила голова пані Марія Тарновеська молитвою і тихою молитвою вшановано пам'ять покійних членок відділу та членів громади. Секретарка пані Дарлін прочитала протокол з останніх річних зборів. Слідували звіти членок заряду та референток відділу. Голова привітала нову членку відділу, пані Олю Смарт.

Наш відділ складається з 21 членок, з яких три упокоїлись, а 5 виїхали в інші місцевості. Впродовж року відбулось 6 місячних зборів і одні спеціяльні. Членки приготовляли вечері на осінню громадську забаву, Маланку, випікали домашні печива на продаж перед Різдвом, Великоднем і на свята взагалі. Влаштовували курси писання писанок. Приготовили й видали 5 поминальних обідів, влаштували продаж пирогів та чайне прийняття, брали участь у фестивалях та культурних справах, мали два дні виставу артистичних речей, разом з продажем пирогів, 3 чайних прийнять, брали участь у ялинці — культурній групі. Приготовляли перекуски по Службі Божій.

Фінансовий звіт: приходи $24,255.33. В касі лишилось $2,980.00. Пожертви в році — $50.00 на допомогу студентці інституту П. Могили, $2,000.00 на церкву, мала пожертва на „Кенсер Сосаеті", квіти хворим та інце.

Заряд відділу на 1983 рік: голова — Софія Людвиґсон, заст. голови — Катерина Малейко, секретарка — Оля Смарт, касирка — Дарлін Танасичук. Референтка „Променя" — Оля Винничук. Голова кухні — Кейті Качук, помічниці — Анна Звоздецька, Ліна Женвар, Христина Ґидис. Старші сестриці — Анна Полещук, Розалія Федорук. Комітет відвідування хворих — Емілія Сарабин і Марія Тарновеська. Контрольна комісія — Кейті Качук. Бібліотекарки — Оля Винничук, Джері Дейвис і Марлін Кейчук.

На закінчення зборів, уступаюча голова подякувала членкам за співпрацю, кооперацію, а новообрана голова Софія Людвиґсон склала подяку за довір'я і просила членок до дальшої праці в організації.

Оля Винничук, референтка

Доповнення до річного звіту відділу ім. Лесі Українки в Брендоні, Ман., в числі 11 з листопада, на стор. 27-ій.

Заряд залишається той самий ще на один рік: голова — Марія Чаланчук, заступниці — Мірта Друль і Соня Карашовські, рекорд. секретарка — добр. Оля Скрумеда, касирка — Юлія Бороцик. Контрольори — Одарка Гаталай і Марія Равлюк. Пресова референтка — Юлія Бороцик, реф. журнала „Промінь" — П. Матвійчук. Телефонічний комітет — Розалія Костеська і Марія Едвардз. Сестриці — Павліна Матвійчук, Марія Костиняк, Марія Костеські, Василка Банашевська і Вікторія Пирчалюк. Квітовий комітет — Розалія Костеська. Господині — Параска Бойчук, Юлія Бороцик і Ґиня Бюґа. Провідниця мол. відділів СУМК — Мірта Друль, до замовлення обідів — Ґиня Бюґа. Навчають в українській школі — Мірта Друль, Одарка Гаталай, Тарася Друль і Марія Чаланчук. Голова комітету мол. відділу СУМК — Тарася Друль.

Марія Чаланчук, голова
Ольга Скрумеда, секр.

РОЗБИРН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори нашого відділу відбулися в домі Анни Стреньк. Наш відділ невеличкий своїм числом, але ми всі дружньо працюємо.

Наша праця за 1982 рік: купили ковдру і подарували до Народного Дому на розігравку. Членки продали певне число квитків на потреби Українського Музею Канади в Саскатуні. Членки активно працюють для потреб церковної громади і церкви ім. Св. Іллі в Розбирн, а також працюємо при Народному Домі Івана Франка.

Заряд відділу на 1983 р.: голова — Домка Українець, секретарка — Катерина Бельбас, заст. голови — Настя Шавадуцька, касирка — Анна Бельбас. Контр. комісія — Настя Кузенко і Марія Коник.

Відділ посилає $20.00 на „Промінь".

За заряд:
Домка Українець, голова

Членки відділу ім. Лесі Українки в Розбирн, Ман. вишили настінну „мапу" і подарували до музею в Саскатуні.

БЛ. ПАМ.
ВАСИЛИНА ВОЛОЩУК
Йорктон, Саск.

Увівторок, 5-го липня, 1983 р. в місцевому шпиталі відійшла у вічність бл. п. Василина Волощук, прожившн 92 роки і 6 місяців.

Василина, донька Федора і Варвари (Тучак) Вінтоник, народилася 24-го січня 1891 р. Городенці, Західня Україна. 1905 р. приїхала до Канади з батьками. Родина їхала потягом з України до Тієсту, Італія, а тоді кораблем Середземним морем і Атлянтиком до Нью-Йорку, а звідти меншим кораблем до Галіфаксу, в Канаді. Вони тоді заїхали потягом до Салтковцю, Саск., де перебували в Іміграційному Домі кілька днів, аж поки вуйко, Лесь Вінтоник, не приїхав волами і не забрав родину до свого дому на полудневий-схід від Сторновей, Саск.

Батьки Василини вибрали „гомстед" 2½ милі на північний-схід від цього містечка.

1-го лютого, 1908 р. Василина вийшла заміж за Николу Волощука і молода пара вибрала собі „гомстед" в околиці „Крукид Лейк", на південь від Мікада, Саск.

Два роки пізніше вони взяли другий „гомстед", 4 милі на північ від Сторновею, Саск. і тут провадили господарку до 1930 року, Тоді родина купила землю дві милі на захід від Салтковтцу, Саск. і тут провадили господарку аж доки муж, Николай, не відійшов у вічність.

У 1965 р. Василина продала фарми і перейшла до міста Йорктону, де замешкала в своїй хаті з донькою Марєію аж до своєї смерти.

Василина була членкою української православної церкви в Йорктоні і часто приходила на Богослуження. Вона любила вишивати і плекати квіти та городину.

Молодь любила слухати її спомини про молоді літа в Україні і піонерське життя в Канаді.

Відійшли у вічність перед нею її батьки, брати Михайло, Юрко, Ілько, Онуфрій і Петро Вінтоники і також муж, Николай, 3-го червня 1963 р., і син Роман 8-го березня 1981 р.

Василина Волощук залишила у глибокім смутку двох синів, Дмитра і дружину Анну у Ріджайні, Саск., Петра і дружину Марію в Едмонтоні, Альберта, невістку Катерину, жінку покійного сина Романа, три доньки, Марію в Йорктоні, Саск., Анну і її мужа, Мирослава Сорокана, в Принц Альберт, Саск., Ірину і її мужа Василя Ширловського в Естергейзі, Саск., дві сестри, Катерину Захарчук і Анну Зрудло та брата Дмитра, всі троє в Йорктоні, Саск., 9 внуків і 12 правнуків.

Панахиду відслужив о. Петро Гнатів у четвер 7-го липня 1983 р. у похоронному заведенні „Бийлі". Похорон відбувся в п'ятницю 8-го липня, 1983 р. о год. 9:30 вранці в Українській Православній Церкві в Йорктоні, Саск.

Похоронні відправи відслужив настоятель о. П. Гнатів, а співали хористи під управою диригента Василя Ґрегорі, і місцеві дяки — Василь П'яста і Василь Василинчук.

Труноносці були внуки Борис Волощук, Вейн Волощук і Григорій Сорокан та племінники, д-р Стефан Захарук, Альберт Вінтоник і Волтер Зрудло.

Хрест і хоругви несли Дмитро Вінтоник, Петро Дириновський і Іван Букорос.

Похоронено покійну Василину на Йорктонському цвинтарі біля покійного мужа Николая. Похоронний обід відбувся в українській православній авдиторії. Подяку від родини висловив усім присутнім та за участь в похоронні, син Петро.

* * *

ПОДЯКА

Родина покійної мами Василини Волощук складає щиру подяку о. П. Гнатіву за молитви і похоронні відправи. Також щира подяка дякам, хористам за співи, тим, що несли домовину, хрест і хоругви і членкиням Жіночого Товариства за приготовлення перекуски у хаті покійної мами і по похороні.

Щира подяка всім тим, які причинилися своєю допомогою в похоронних потребах і ваше передання теплих слів співчуття родині в часі їх горя та смутку.

В пам'ять покійної мами син Петро Волощук складає $50.00 на журнал „Промінь". Нехай Господь Бог оселить душу покійної, де праведні спочивають. Вічна їй пам'ять.

Сини Дмитро і Петро,
невістка Катерина,
доньки Марія, Анна і Ірина

БЛ. П. АННА МАТІЄШИН
ОВКБУРН, МАН.

У вівторок, 14 червня 1983 р. упокоїлась по короткій недузі в Шол Лейк шпиталі на 84 році життя бл. п. Анна Матієшин.

Народилась Анна 1899 р. у селі Веловче, Західня Україна. До Канади прибула з батьками шестимісячною дитиною. Мама її померла, коли Анні було чотири роки, виростали при другій мамі. Коли помер батько, мала 12 років і тоді пішла до праці літом, а на зиму верталась до родини.

В 1916 році одружилась з Михайлом Матієшиним. Почали свою господарку на фармі в околиці Овкбурн. Стала активною членкою громади, коли будувалась Українська Православна Церква у Виста, громадські обіди та інша праця, співала в церкві разом з своїм чоловіком, що був дяком через 32 роки, любила гостити приятелів. Набиралась науки при дітях, які навчалися української мови. Доглядала батьків через кілька років.

В 1946 році родина Матієшинів перебралася до містечка Овкбурн і тут працювали при Народному Домі і церкві Св. Володимира, в Союзі Українок Канади. Довгі роки була господинею та сестрицею в церкві. Разом з чоловіком отримала в нагороду Митрополичу грамоту Православної Церкви, отримала грамоту

Союзу Українок Канади за 50 років праці в організації.

Похоронні відправи відслужив парох о. М Скрумеда — Панахиду в Народному Домі а Похоронну Службу Божу в церкві Св. Володимира 17 червня, співав мішаний хор громади з допомогою М. Чвалюк, дякував М. Мануляк. Про життя і працю покійної виголосив гарне прощальне слово о. М. Скрумеда. Членки відділу Союзу Українок прощали свою посестру з прапором. Тіло покійної похоронено на парафіяльнім цвинтарі. Поминальний обід по похороні подали членки відділу Союзу в Овкбурн. Присутні на похороні склали $240.00 на церкву.

Покійна Анна залишила по собі дев'ятеро дітей — 5 дочок і 4 сини з родинами: Марія Іванишин у Вінніпезі, Зоська Яриш — у Вінніпезі, Филис Лендек — Келґарі, Оля (самітна) у Вінніпезі, Леся в Сарнії, Онт.; сини — Андрій у Шол Лейк, Петро в Овкбурн — упокоївся в 1980 р., Василь у Монтреалі і Зенон у Портедж ля Прері, Ман.; 14 онуків, 16 правнуків і 2 пра-правнуки. Залишився засмучений муж Михайло з родиною та багато приятелів.

Спи спокійно, дорога подруго, мамо й бабуню. Хай милосердний Господь прийме твою душу там, де нема ні болю, ні журби, а життя вічне.

* * *

ПОДЯКА

Щира подяка отцеві Михайлові Скрумеді за щирі молитви і спомини, дякові, учасникам співу, тіло-носцям, старшим братам, жіноцтву Союзу за видання обіду, усім, що подали прикрасні квіти, нев'янучі вінки.

У пам'ять бл .п. Анни Михайло склав $100.00 на церкву Св. Володимира в Овкбурні, $100.00 для відділу Союзу Українок, $100.00 на шпиталь у Шол Лейк, Ман., $25.00 на Народний Дім і $25.00 на „Промінь".

Родина — Зийн Іванишин, Зоська Яриш, Філис Лини, Зийн Матієшин і Ґеня Матієшин склали $100.00 на шпиталь у Шол Лейк в пам'ять мами.

Ґ. М.

БЛ. П. ТЕКЛЯ КРАВЧУК
Саскатун, Саск.

У середу ранком, 27 липня 1983 р. по довгій і тяжкій недузі, яка тривала десять років, упокоїлася Текля Кравчук у міському шпиталі у Саскатуні.

Текля народилася 1 липня 1904 р. в селі Адамівка, пов. Радехів, Західня Україна, від батьків Ігната і Анастасії Лисик, а в родині була з черги сьомою дитиною. Там вона виростала до 1921 р. і того ж року вийшла заміж за Данила Кравчука, який кілька місяців раніше повернувся додому з українських Визвольних змагань.

Молоде подружжя взялося за господарку, а господарити було на чому, та не все йшло гладко. Треба було загортати воєнні рови і будуватися, бо тут два роки стояв фронт і село було знищене до основ та з часом все це зробилося.

Однак Данило, як ветеран українських Визвольних змагань, не міг погодитися з польською владою і тому вони рішили виїхати до Канади, де Текля мала брата, який виїхав до Канади ще перед Першою світовою війною.

Вони у травні 1928 р. продали господарку і з 5-літньою донечкою прибули до Смокі Лейк в Альберті, 4 липня 1928 року, де вже було багато односельчан та родина. Але по короткому часі переїхали до Саскачевану в околицю Елфрос і тут зачіпилися за фарму, в 1930-их роках, бо треба було боротися зо всіма злиднями. Текля брала „біґу" і сокиру й корчувала ними ліс, тяжко працювала. З початком Другої світової війни все зачало поправлятися й обставини змінилися на краще.

Текля Кравчук багато читала і тому була свідомою українкою й дуже дбала про освіту своїх дітей і це їй до певної міри вдалося. Вона належала до Союзу Українок Канади, відділ „Доньки України" в Винярді, Саск. доки жили на фармі біля Елфросу, то доїздили до Винярду, бо тут була церква і жіноча організація.

У 1973 р. перебула дві тяжкі операції, по яких вже була прив'язана до хати і постелі, а в 1976 р. вони переселилися до Винярду на відпочинок.

Пані Кравчук у своїм завіщанні записала зі своїх скромних заощаджень на „Український Голос", на „Вісник" і на журнал „Промінь" по 100.00 дол. кожному, 100.00 дол. на Музей С.У.К. в Саскатуні і 200.00 дол. на Українську Православну Церкву.

Похоронили цю гарну людину, яку невмолима хвороба мучила 10 років, 29-го липня 1983 р. похоронні відправи довершив о. В. Макаренко. Покійна залишила в смутку чоловіка Данила, з яким ділила долю і недолю 63 роки, доньку Павліну і зятя Якима Яремка в Нипавині, Саск., двох синів: Богдана з батьком і Євгена і невістку Йосифу в Фініксі, Арізона, США, 5 онуків — Іванну і Давида, які вже є адвокатами, Наталю, Гриця і Євгенка, які ще ходять до школи в Америці, дві сестри — Ганну Яворську в Україні, Софію Кушнірук, швагра Івана в Винярді, братову Анастасію Лисик, якої чоловік Григорій помер три тижні по своїй сестрі та багато ближчої і дальшої родини тут у Канаді і в Україні.

Учасник похорону

БЛ. П. РОЗАЛІЯ ТОМАЩУК
Мічам, Саск.

Ділимося сумною вісткою з членством Союзу Українок Канади і з усім українським громадянством, що в четвер 25-го серпня 1983 р. на 81-му році свого трудолюбивого життя відійшла у вічність у Вакавській лікарні бл. п. Розалія Томащук.

Розалія народилась 18-го липня 1902 року в родині Ілька і Анни Букурак в околиці Ст. Джуліен, де виростала і учащала до школи. 1919 року Розалія вийшла заміж за Юстина Томащука і молода пара замешкала в околиці Мічам, де фармерували до 1940 року, тоді перебралися до містечка Мічам на відпочинок, лишаючи господарку синові Мартинові.

В родині було восьмеро дітей, як також четверо Юстинових від першого подружжя. Син Василь упокоївся 1941 року, як також двоє немовлят упокоїлись раніше.

Розалія була тихої, лагідної вдачі, понад все любила свою родину, а так само і свою Українську Православну громаду і церкву Успіння Пресвятої Богородиці в Мічам, де вона була старшою сестрицею довгі роки.

В році 1977 одержала Грамоту Союзу Українок Канади бувши членкою відділу впродовж 50 років. Покійна Розалія жертвувала на Український Музей $1,000.00 і на Фонд Св. Володимира також. Вона займала посаду референтки „Променя", який дуже любила читати.

Панахиду і похоронну Службу Божу відслужив о. С. Зузак з допомогою дяка пана Скакуна. Підчас похоронної Служби Божої членки С.У.К. тримали свій прапор і свічки коло домовини.

Покійна Розалія залишила в глибокому смутку три дочки: Зоню Марковську-Колонсей і мужа Михайла; дочку Олесю Райл у Вінніпезі, дочку Віру Куций з мужем Михайлом в Мус Горн, Ман..; два сини: Мартина в Мічам, Саск. і Віктора з дружиною Рут у Монтреалі; 13 онуків і 4 правнуків, одну сестру Марію Финлей в Ґрифин, Саск. і три брати: Федір Букурак в Саскатуні, Іван в Колонсей, Саск. і Петро в Детройті, США.

Після похорону родина запросила всіх присутніх на поминальний обід

до місцевого Народного Дому. Під час обіду о. Зузак висловив щирі співчуття засмученій родині, а син Віктор подякував отцеві Зузакові за відправлення Заупокійної відправи, подякував дякові Скакунові і усім за присутність на похороні, за вислів співчуття і молитви, а членкам відділу, що видали обід.

Родина Томащуків зложила $535.00 на Український Музей в Саскатуні, а присутні зложили $110.00. Це було покійної бажання ще за її життя.

На нев'янучий вінок в пам'ять покійної членки відділу С.У.К. жертвують на „Промінь" $75.00 і слідуючі пожертвували на „Промінь": Ольга Борса, Зоня Марковська, Єлисавета Кріпка, Павліна Чабан, Петруня Козак, Доця Кріпка, Юзефка Никифорук, Оксана Токарчук, Ангелина Сороковська і Юлія Парчевська.

Родині покійної висловлюємо щирі співчуття. Нехай канадська земля буде тобі легкою, спи спокійно, а пам'ять про тебе в серцях наших залишиться на завжди дорога Роза ліє. Вічна тобі пам'ять!

Єлисавета Кріпкій

БЛ. П. КАТЕРИНА КСЬОНДЗИНА

Ділимось сумною вісткою, що в Едмонтоні померла 6-го вересня 1983 р., Катерина Ксьондзина — з дому Роляк.

Катерина народилась в Західній Україні, в селі Олексинці, повіт Борщів. В 1899 р. прибула до Канади з батьками котрі осілись в Саскачевані в околиці Донвел, коло Канади. В 1911 році одружилась з Томком Ксьондзиною і жили в околиці Мікадо до 1920 року, відтам перебрались до місцевості Ватсон.

Це була ново-поселена околиця і вони були тут одні з перших українських родин. А що були зацікавлені українськими громадськими справами в Мікадо, де учащали до Українського Народного Дому, то й тут, в новім поселенні, старались продовжати громадську працю.

В 1924 році вони були одні з перших основателів парохії Української Греко-Православної Церкви Св. Володимира в Вимер, Саск., де першу відправу служив о. П. Самець. В 1927 році маленька громада збудувала Народний Дім, а з часом і церкву, хоч були тяжкі часи, бо настала всім відома „д е п р е с і я". Родина Ксьондзинів була активна як в світській так і церковній організації і Катерина була одна з перших організаторок відділу Союзу Українок Канади ім. О. Басарабової в Вимер, де зістала почесною членкою до своєї смерти.

В 1953 р. родина перебирається до Келґарі, Альберта, де Катерина скоро повдовіла і стала жити з дочкою Маріяною і з нею пізніше переїхала до Едмонтону. Тут і закінчила життя на 89 році життя, а тіло похоронено в Калґарі, де спочиває її муж Томко.

Родина складає щиру подяку о. д-р І. Стусові з Едмонтону за відвідини і Молебень за хвору матір і за відправлення Панахиди. Рівнож подяку складає о. А. Л а к у с т і в Калґарі, який відправляв похорони. Подяка усім, що прибули з далека і з близька віддати останній поклін покійній.

Катерина оставила в смутку семеро дітей, невістки, зяті, 15 внуків і 27 правнуків. Також дві рідні сестри та два брати. Один син Йосиф помер в 1974 р., а двоє внуків згинуло трагічною смертю пізніше.

Всі будуть пам'ятати покійну, як інтеліґентну, добре очитану піонерку, яка була горда свого походження і широко свідома історії та культури українського народу та української Церкви. В її пам'ять родина складає $50.00 на пресфонд журналу „Промінь".

Вічна їй пам'ять!

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Катерини Міськів — упокоїлась 29 серпня 1983 року, засилаємо $10.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття.

Василь і Параскевія Тріщуки, Оттава

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу моєї дорогої приятельки, бл. п. Анни Вишневецької, яка упокоїлась 29 жовтня 1983 року у Вінніпезі, складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюю найщиріші співчуття.

Анна Курчаба, Вінніпег

— — — — —

У роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Василя Трофанюка, який упокоївся 7 грудня 1982 року, замість китиці квітів у світлу пам'ять покійного складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Вероня Трофанюк, Йорктон, Саск.

— — — — —

У пам'ять мого мужа Дмитра, який упокоївся 25 грудня 1976 року, складаю вінок на його могилу в сумі $20.00, як дар на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Анна Чокорлан, діти і внуки, Фом Лейк, Саск.

— — — — —

У третю річницю смерти мого мужа, тата і дідуся, бл. п. Василя Барабаша, складаю $10.00 на пресфонд журнала „Промінь".

Ґиня Барабаш, Келовна, Б. К.

— — — — —

У першу річницю смерти нашої дорогої бабусі, Теклі Клименко з Мелфорт, Саск., яка упокоїлась 29 грудня 1982 р. у її світлу пам'ять кладемо китицю нев'янучих квітів і складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Внуки — Петро і Наталя Антонічук, Вернон, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої найдорожчої родини, які відійшли у вічність є слідуючі: дорогого батька, тестя і дідуся бл. п. Константина Когута, упокоївся 12 грудня 1952 р. — дорогої незабутньої сестри, братової, тіточки, бл. п. Славки Богоніс — упокоїлась 24 червня 1970 р. — любої мами, тещі і бабці, бл. п. Кароліни Когут — упокоїлась 4 липня 1982 р. — в їх незабутню пам'ять складаємо на нев'янучий вінок і засилаємо $25.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять!

Дочки, зяті, сестри, братови: Тоня і Петро Петранюк — Тандер Бей, Оля і Никола Стручинські — Кенора, внуки і тіточки — Тандер Бей і Ошава

— — — — —

Складаю китицю найкращих квітів на свіжу могилу мого дорогого, ніколи не забутнього мужа бл. п. Петра Семка, який упокоївся 17-го червня 1983 у Саскатуні, у його світлу пам'ять висилаю $20.00 на преовий фонд журнала „Промінь". Вічна йому пам'ять.

Дружина Анна Семко, Саскатун, Саск.

У першу річниця смерти бл. п. Петра Івасюка, який упокоївся у Саскатуні 9 листопада 1982 р. кружок Нютена С.У.К. в якому дружина покійного є членкою, кладе китицю квітів на могилу бл. п. Петра і висилає у його світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять.

Вероня Лозова — голова Марія Гарбус — реф.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Івана Бандурки, який упокоївся 1-го вересня 1983 р. у Саскатуні, кружок Нютена С.У.К. в якому дружина є членкою складає китицю квітів на могилу бл. п. Івана і висилає у його світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь". Дружині висловлюємо щире співчуття.

Вероня Лозова — голова Марія Гарбус — реф.

— — — — —

Членки кружка Нютена С.У.К. у Саскатуні кладуть китицю квітів на могилу бл. п. Петра Семка, який упокоївся 17 червня 1983 р. у Саскатуні. В його світлу пам'ять висилаємо $10.00 на журнал „Промінь", а дружині покійного, яка є членкою кружка висловлюємо щире співчуття.

Вероня Лозова — голова Марія Гарбус — реф.

— — — — —

У пам'ять нашої дорогої доні Уляни, яка упокоїлась 1 жовтня 1982 року, проживши 42 роки в Америці у Фейр Бенк, Аляска, кладемо китицю квітів та засилаємо $20.00 на „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Тато і мама — Василь і Юстина Гусак, Давфин, Ман.

— — — — —

У дев'ятнадцяті роковини упокоєння моєї сестри бл. п. Анастасії Гузь, яка відійшла у вічність 16-го грудня 1964 року, та у п'ятнадцяті роковини упокоєння мойого батька бл. п. Антона Фігуса, який відійшов у вічність 20-го грудня 1968 року, складаю в їхню пам'ять $20.00 на журнал „Промінь".

Анна Фігус-Ралько, Вінніпег

— — — — —

У дев'яту річницю мого незабутнього мужа Николи й моїх батьків Анни і Тимка Шмильських — мами десята річниця, татова вісімнадцята, у їх світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Юстина Симчич, Давфин, Ман.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі, кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу своєї довголітньої, щирої, активної членки — бл. п. Анни Вишневецької, яка впокоїлась 29 жовтня 1983 р. на 86 році життя, засилає $25.00 на „Промінь".

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

За управу Відділу: Я. Яременко, голова, Добр. М. Керніцька, секр.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу почесної членки, світлої пам'яті Юзефини Лазарук (з роду Жегальська) — упокоїлась в Бозі 24 серпня 1983 року. Членкою Союзу Українок Канади була 50 років. Членки відділу ім. Лесі Українки в Давфині складають у світлу пам'ять незабутньої членки $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо співчуття.

Марія Білоус, рефер.

У світлу пам'ять нашої дорогої сестри Ольги Корпус з Реджайни, Саск., упокоїлась 3 травня 1983 р., складаємо у її незабутню пам'ять нев'янучий вінок та засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Пам'ять про неї хай завжди буде світлою.

Сестра Кароля і Николай Завадюк, Саскатун, Саск.

— — — — —

Відділ ім. Л. Українки в Давфині, у світлу пам'ять членки Анни Павлюк — упокоїлась 12 вересня 1983 року, замість китиці квітів складає $10.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять. Родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ — Марія Білоус

— — — — —

У десяті роковини смерти нашого дорогого мужа, батька, дідуся і прадіда Антона Козуня, шануючи його світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Козунь і родина Ніпавин, Саск.

— — — — —

У перші роковини упокоєння мого дорогого мужа, дітям батька і дідуся, бл. п. Томи Холода — упокоївся 9 червня 1982 року, в його світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Холод, Стирджес, Саск.

— — — — —

Кладу китицю квітів на могилу сестри Юстини Гриневич — упокоїлась 11 грудня 1982 року та брата Василя Савчука — упокоївся 24 листопада 1980 року, в їх світлу пам'ять засилаю $25.00 на „Промінь".

Анастасія Спелей, Мелфорт, Саск.

— — — — —

У першу річницю упокоєння мого незабутнього і дорогого мужа Михайла, який відійшов від нас у вічність 26 грудня 1982 року, в його світлу пам'ять жертвую $50.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Ґрекул, Ту Гилс, Альберта

У третю річницю смерти мого мужа, тата і дідуся Василя Барабаша, складаю $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Ґеня Барабаш, Келовна, Б. К.

— — — — —

Відділ С.У.К ім. О. Кобилянської при катедрі у Саскатуні кладе нев'янучі вінки на могили трьох довголітних членок, які упокоїлись у минулім році, а саме: бл. п. Маланія Ґудзяк — упокоїлась 22 лютого 1983 р., бл. п. Анна Василик — упокоїлась 13 грудня 1982 р. і бл. п. Палагія Ведмедик — упокоїлась 3 лютого 1983 р., у їх світлу пам'ять засилаємо $45.00 на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Марія Воронюк, голова Марія Гарбус, секр.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у десяту річницю смерти на могилу бл. п. Михайла Гарасимчука, дорогого мужа, батька і дідуся, котрий упокоївся 23 листопада 1973 р., засилаю $15.00 у його світлу пам'ять на журнал „Промінь".

Дружина Анна, діти і внуки — Саскатун

— — — — —

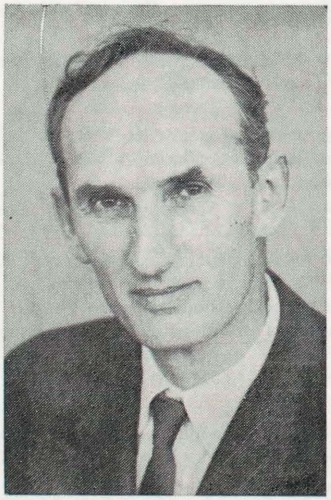

У сьомі роковини смерти дорогого мужа і батька, бл. п. Олександра Назаревича — упокоївся 30 листопада 1976 року у Вінніпезі, у його світлу пам'ять кладемо китицю нев'янучих квітів та жертвуємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна, сини: Олен, Олексій і Юліян, дочка Олександра, Вінніпеґ

— — — — —

Відділ ім. Марії Маркович у Канорі, Саск. кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу Катерини Міськів, колишньої голови Союзу Українок Канади, яка упокоїлась в Едмонтоні 29 серпня 1983 р. у її світлу пам'ять складає $25.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ:

Аделя Завісляк, голова Марія Мисак, секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

З уваги на те, що число з січня може наспіти на саме Різдво, для вигоди подаємо завчасу в грудневому числі різдвяні приписи.

КУТЯ

На шість осіб вистачає приблизно один фунт пшениці. Тепер всюди у крамницях продається готова обшеретована пшениця без луски. Сполоскати пишеницю у кількох водах. Остання вода полоскання повинна бути чиста. Налити холодною водою і поставити варити. Коли пшениця, ще недоварена, накрити і вставити в піч, де вона випечеться. До пшениці на початку варення дати пів ложечки соли. Якщо пшениця під час варення вивариться додавати кип'ячу воду.

Кутю заправляти медом з маком перед подаванням на стіл стільки потрібно на вечерю. Не розмішувати всієї звареної пшениці на кутю, бо в меді зварені зерна тверднуть і тратять смак. Розмішування куті з медом має свій ритуал — звичайно це виконує найстарша в родині дочка убрана вже до Святого Вечора. Вона й подає її на стіл з особливою пошаною. Коли немає дочки то звичайно це виконує господиня дому.

— — —

БОРЩ З УШКАМИ

Обібрати два буряки середньої величини і нарізати на пасочки. Налляти холодною водою, який шість горнят, додати дрібно покришену середньої величини цибулю, петрушку, бібковий листок, кілька зерен перцю і ложечку соли. Варити аж буряки будуть пів готові, додати одну невеличку моркву, нарізану на пасочки і хай покипить яких 10 хвилин. Опісля додати одно било нарізаної селери і чверть малої головки капусти. Як все зм'якне, додати окремо присмажену цибулю на яриннім товщі і розвести півгорнятком помідорового соку. Дозволити борщеві ще раз закипіти. Заквасити борщ до смаку цитриновим соком. Окремо розтовкти малий зубець часнику з сіллю і додати до борщу. Перед поданням на стіл додати до борщу горнятко вивару з грибів. Скорше не додавати грибової юшки, бо борщ стратить кольор. Покушати, чи борщ має досить соли і смаку.

— — —

УШКА (КРЕПЛИКИ)

Окремо зготовити ушка до борщу. Замісити звичайне тісто як на вареники, розтачати тоненько і покраяти на дуже маленькі квадратики, якого півтора цаля або менше. Наповняти начинкою, зліплювати і злучити два ріжки докупи. Варити в посоленім окропі, як вареники. Подавати по два-три до мищини борщу.

Начинка на креплики: сушені гриби намочити на ніч і варити їх у тій самій воді, що мокли. Відцідити відварені гриби і відвар затримати до борщу. Змолоти гриби на машинці, або насікти ножем. Окремо присмажити дрібно січену цибулю на оливі, або рослиннім товщі і додати до грибів. Посолити і поперчити до смаку.

— — —

РІЗДВЯНИЙ КАЛАЧ

Потрібно на розчин:

2 горнятка борошна (муки)
2 унції дріджів
½ горнятка молока
1 ложечка цукру

До тіста:

4 горнятка борошна (муки)
¾ горнятка молока
8 жовтків
½ ф. цукру
½ ліски ванілі
¾ горнятка топленого масла

Розпустити дріжджі у літньому молоці і дати ложечку цукру. Поставити в тепле місце. Коли дріжджі піднесуться, всипати до борошна (муки), вимішати і лишити розчин, нехай підросте. Коли розчина рушилась, влити до неї жовтки, що ми їх перед тим втерли з цукром та запахом ванілі. Додати до того 4 горн. борошна (муки). Коли б тісто було загусте, підлити трохи молока. Місити чверть години. Тоді влити топлене масло (без осаду) і місити дальше, аж доки почне від рук відставати. Прикрити нагрітою стиркою і поставити в теплому місці, нехай підросте. Коли тісто виросте, виложити на стільницю, що підсипана мукою. Поділити на три частини, руками виробити валки, що в середині повинні бути грубші і сплести калач. Знов накрити стиркою і поставити нехай підросте. Коли підріс, помастити розбитим яйцем і посипати маком. Нагріти піч на 450° і тоді всадити калач. Пекти ¾ години.

— — —

BROWN SUGAR CAKE

Sift together & set aside:

2¼ cups sifter flour
1½ tsps. baking powder
1 tsp. salt
½ tsp. baking soda

Combine:

⅔ cup shortening
1½ cups firmly packed brown sugar
1 tsp. vanilla

Beat until light. Add 1 at a time — 3 eggs. Beat until light & fluffy. Add dry ingredients alternately with 1¼ cups butter-milk. Mix lightly but thoroughly after each addition. Pour into well grased 13" x 9" x 2" cake pan. Top with Streusel Topping. Bake at 350° for approximately 45 minutes to 1 hour.

Streusel Topping:

Combine in a bowl:
½ cup brown sugar
2 tbsps. flour
2 tsps. cinnamon
½ cup chopped walnuts

Mix together ligthly. Add 2 tbsps. butter or margarine. Mix until dry ingredients are moistened.

ЗМІСТ XXIV РІЧНИКА

Есеї, нариси, оповідання

	число	стор.
Уляна Пелех — Різдво у переживаннях політв'язнів	1	3
Т. Г. — Різдво — краса його традицій	1	9
О. Кобилянська — Моїй меві	1	7
П. Арсенич — Леся Українка на Гуцульщині	2	2
Тарас Мельничук — Монологи Лесі Українки	2	3
Уляна Пелех — „Розстріляне відродження" і шестидесятники в українській літературі	2	5
Я. Зоряна — Синові в альбом	2	9
Валентина Єрмоленко — Шевченкова моральна і релігійна наука	3	1
Уляна Пелех — Василь Симоненко — поет, що блиснув метеором, але не згас	3	5
Уляна Пелех — Ліна Костенко — поетка, що будить прагнення, щирости	4	7
Наталя Кібець — Великий День	5	1
Є. Шабліовський — Образ матері у творчості Шевченка	5	3
Уляна Пелех — Микола Вінграновський — поет, що любить Україну „Всесвітом і людством"	5	7
За С. Килимником — У Великодню Ніч біля церкви	5	12
Уляна Пелех — Ігор Калинець — поет, що хотів би на собі тримати високе небо вітчизни	6	3
Н. Полонська-Василенко — Велика княгиня українська — Ольга	7	1
Уляна Пелех — Поет інтелектуаліст	7	5
Валентина Єрмоленко — Хліб	8	13
Людмила Івченко — Українське жіноцтво в Історії Української Православної Церкви	9	3
Уляна Пелех — Василь Голобородько, поет, що бачить багато в малому	9	5
Ніна Кузьменко — Ой, видно село... українське „село" на Флориді	9	9
Людмила Івченко — Українське жіноцтво в історії Української Православної Церкви	10	10
Наталія Кібець	10	9
Уляна Пелех — Василь Стус — поет, якому понад життя вищою цінністю є почуття самоповаги...	11	9
Олена Троян — Осінь 1933 року	11	7
Н. Кібець — Спогади	12	8
Уляна Пелех — Василь Стус — поет	12	9
Т. Горохович — Святкування Свят-Вечора	12	13

З відмічених біографій

Марія Чернова — До сторіччя народження Христини Алчевської	1	6
Вшановану заслужену членку — Юлію Головату	4	5
Соня Бейзик — Біографічний нарис	6	9
Особливе вшанування Анни Панчишин	6	26
Анастасія Сенів — День Емми Верхомин	6	13
Висока нагорода Івана Майби	7	10
А. Сенів — День Наталі Базюк	7	11
Вшанування Анни Галик	7	23
Анна Холод — голова Союзу Українок	10	5
Є. Білич — Вшанування Анни Стельмащук	10	13
Вшанування Варвари Шандро	4	21
Вшанування Анелі Кравчук	10	14
Вшанування Рахилі Скакун	11	22
Вшанування Анни Крис	11	23
Вшанування Марцелі Ґульки	11	22
А. Фігус-Ралько — Теодора Гаврисишин відзначена Шевченківською медалею	12	7
Н. Іванишин — С. Стечишин	12	19
Вшанування пані Т. Тучак	12	24

ENGLISH SECTION

H. O. Prydatkevytch — Koliadky and Shchedrivky	1	15
Helen Raycheba — Nadia Svitlychna and Amnesty International	1	6
Ronald Reagan — Presidential Proclamation of a day in honor Helsinki Group	2	15
— Declaration No: Founding Documents	2	15
Roma Franko — The Other Canadians	2	217
L. Tomaschuk — The P. Mohyla Institute in Saskatoon	3	15
Helen Raycheba — The International Quilting Bee	4	15
Halyna Melnyk — 90th Birthday of The National Council of Women of Canada	4	16
Helen Raycheba — Women and Phornography	4	17
— Culture is Still for Living	5	15
"Heritage" — To be Ukrainian ... and Albertan	6	15
Berva Rose — The Difference between an Elderly Lady and an Old Woman's is Largely Income	6	16
Irene Momotuk — Ukrainian Dance Workshop in Windsor	6	17
Bohdan Krawchenko — The Great Famine in Ukraine 1932-33	7	15
The National Ukrainian Convention i Saskatoo	7	17
Julie Anne LeGrass — Rhetoric, Rights and Realities	9	15
— Ukrainian Cultural Heritage Village	9	16
"Smoloskyp" — Women of the World	9	17
Winnipeg Free Press — The Ukrainian Album Surprises	9	18
— New Album of Ukrainian Music	9	19
Franca Sciuto — Development in the 80's Al Canadian Bulletin, June 1983	10	15
Mykhailo Bociurkiw — Edmonton SUMK Choir it Debut U.S. Performance	10	17
Ukr. San. Committee — Famine Photodisplay — Edmonton	11	15
Vivian Osachuk — Lester B. Pearson College of the Pacific	11	16
Mary Pankiw — Report on General Session	12	15
Tom Barret — Agony of Ukraine Recalled	12	16

Народне мистецтво, музей

С. Степанюк — Східня філія українського музею Союзу Українок в Торонто	3	13
Я. С. — Альбертська філія музею придбала скульптуру Григорія Крука	6	21

Нашим дітям

К. Перелісна — Ялиночка		14
Микола Янів — Різдвяні троянди	1	14
— Щедрівка	1	14

К. Перелісна — Весна ... 1—14
Михайло Коцюбинський — Іванко та Чугайстер ... 2—22
Тарас Шевченко ... 3—23
Іванна Савицька — Перша квітка ... 3—23
К. Перелісна — Молитва ... 3—23
За Л. Таридською — Чорне озеро — казка ... 4—18
Сестричка Даня — Христос Воскрес ... 5—19
Марійка Підгірянка — Наша мати ... 5—19
Юра Шкрумеляк — Рідна мати ... 5—19
— Чарівні люстро, килим і яблуко ... 6—23
Роман Завадович — Казочка від мами ... 6—23
Матуся ... 6—23
— Білочка ... 7—21
Калинова сопілка — нар. казка ... 7—21
Н. Забіла — Вересень ... 9—20
Леся Храплива — Олівчик-лінивчик ... 9—20
Р. Завадович — Мене навчила мати ... 9—20
К. Перелісна — В крамниці ... 10—18
Казка про опеньки ... 10—18
Л. Ковальчук — Жовтень ... 11—18
Михайлик і триста карбованців ... 11—18
Леся Українка — У зимку ... 12—20
Грецька казка ... Дванадцять місяців ... 12—20

Поезії, вірші

Богдан Лепкий — Гадко! Куди ти? Куди? ... 1— 1
Роман Завадович — Йде коляда до нас у гості 1— 2
Народня — Ой, із-за гори ... 1— 2
Ф. Завадович — Ходить коляда ... 1— 4
Ярина Зоряна — З Різдвом святим ... 1—13
Леся Українка — І ти колись боролась... ... 2— 1
Ігор Калинець — Церква ... 2—20
Світлана Кузьменко — Кобзар ... 3— 1
Василь Симоненко — Суд ... 3— 8
Василь Симоненко — Є тисячі доріг ... 3— 8
Ліна Костенко — Доля ... 4—11
Ліна Костенко — Кобзареві ... —12
Оксана Лятуринська — На благовіщення ... 5— 1
Олексан Стефанович — На Великдень ... 5— 1
Наталя Кібець — Любіть своїх матерів ... 5— 3
Микола Вінграновський — Скажи мені, Дніпре 5—11
Ігор Калинець — Залізні стовпи ... 6— 7
Ігор Калинець — Писанки ... 6— 7
Іван Драч — Смерть Шевченка — Симфонія ... 7— 9
Ганна Черінь — Вадимові ... 9— 7
Василь Голобородько — Глечик золотих груш ... 9— 8
Богдан Вістовий — Книга ... 10— 1
Н. Н. — Україна моїх батьків ... 10— 1
Наталя Кібець — Бути людиною ... 10— 1
Н. Н. — Софія Київська ... 10— 9
Ю. Шкрумеляк — Листопад ... 11— 1
Ігор Калинець — Антонич ... 12— 1
Н. Н. — В Києво-Печерській Лаврі ... 12— 2

Репортажі, рецензії

Є. Василів — День книжки ... 1—13
Марія Нечай — День Подяки — Свято Книжки 1—20
Н. Іванишин — Свято Книжки ... 2— 6
Валентина Доброліж — П'ятнадцята світова конференція музичного виховання ... 2— 7
Галина Сенишин — Мистецька виставка монтреальських малярів ... 2—20
М. Антонович-Рудницька — Перемога жіночости в мистецтві Людмили ... 3— 9
Вісті з Централі Союзу Українок ... 3—21
М. Світуха, Б. Сірський — Нове видання мапи мов світу ... 4— 6
Нова історія про поселення українців у Канаді ... 4—19
З культурної і громадської хроніки ... 5— 6
Появився IV том творів Миколи Хвильового ... 5—18
З культурної і громадської хроніки ... 6— 2
А. Міненко — Концерт студентів Інститутів і Колегії Св. Андрея ... 6— 8
Відмічення 50-ліття голоду в Україні ... 6—11
Відбулася нарада ювілейного комітету ... 7— 2
З культурної і громадської хроніки ... 7— 4
Величава академія для відзначення для Симона Петлюри ... 7—14
М. Дубенчук — Видавнича діяльність Волинян у Вінніпезі ... 7—18
Яр Славутич — Служіння Богові й народові ... 7—20
Про відбутий успішний З'їзд Союзу Українок ... 9— 1
Резолюції З'їзду в Саскатуні ... 9— 2
„Смолоскип" — На Світовому Конгресі Жінок у Швеції ... 9—10
Появилася монументальна книга — „Українська Гельсінська Група" ... 9—13
З громадської і культурної хроніки ... 10— 2
„Смолоскип" — На Світовому Конгресі Жінок у Швеції ... 10— 3
Наукова конференція та виставки в Торонто ... 10— 8
Л. Вовк — Зустріч з представниками департаменту заграничних справ ... 11—2
Наталя Базюк — Звіт крайового З'їзду в Саскатуні 11— 7
Вибрали пам'ятник ... 11— 7
Нова релігійно-національна книга ... 11—13
Добре для торгівлі, добре для Канади ... 11—21

Суспільно-громадські

— Як багато нагадує нам ... — 1
Реґен підтримує українських правозахисників ... 1— 5
Ольга Войценко — До справи документації нашої спадщини ... 1—10
— Журнал — ми ... 2—10
Зінаїда Маєвська — Свято державности ... 3— 4
На піддержку Гельсінської Групи ... 3—21
Наталка Фарина — Успіхи нашої молоді ... 4— 1
Богдан Кравченко — Великий голод в Україні 1932 - 33 рр. ... 4— 3
Любов Дражевська — Звернення ... 4—17
Гасті в редакції ... 4—22
„Смолоскип" — У Мадриді відзначено 5 українських жінок політв'язнів ... 5—14
— З приводу надходячого з'їзду ... — 1
Орися Лучак — Наше майбутнє в Союзі Українок 6— 9
П. Григоренко — Ми звертаємось ... 6—14
Програма З'їзду Союзу Українок ... 7— 3
— Підготовлення до славних роковин ... 9— 1
Напередодні 100-ліття жіночого руху ... 9— 6
Ґеня Свинарчук — Майбутнє Союзу Українок Канади ... 10— 6
Рік 1983 — це рік відзначення 50-ліття великої жалоби ... 12— 2
— До справ Конгресу ... 12— 2
Н. Базюк — Звіт Крайового З'їзду ... 12— 3
Г. Загоруйко — Конференція Пров. Екз. ... 12—22

Ті, що від нас відійшли в 1983 р.

Олена Габрович ... 2—30
Олександра Пронченко ... 4—20

ISSN 0380-2140

P V-40 OCT 04
HAWRYSH MRS K
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1

Оксана Антонійчук ... 4—27
Марія Тихонів ... 4—29
Анастасія Самець ... 5—26
Єлисавета Канашевич ... 5—26
Мейбел-Петруня Сойко ... 6—26
Добр. Марія Кисілюк ... 6—27
Дмитро Співак ... 7—28
Володимир Сорока ... 7—29
Анна Ґенґа ... 7—31
Таїсія Бевш-Копил ... 9—29
Анна Фіґус ... 9—30
Анна Копачівська ... 9—31
Доця Гуцуляк-Мандзюк ... 10—23
Маріянна Луцяк ... 10—24
Марія Страшок ... 10—24
Юстина Бабій ... 9—30
Марія Козак ... 10—25
Текля Клименко ... 10—25
Анна Стренатка ... 10—31
Катерина Міськів ... 11—14
Євгенія Гавалєшка ... 11—24
Василина Волощук ... 12—26
Анна Матієшин ... 12—26
Текля Кравчук ... 12—26
Ольга Корпус ... 12—30
Розалія Томащук ... 12—28
Катерина Ксьодзина ... 12—28

З діяльности Провінційних Екзекутив

Г. Загоруйко і А. Бойчук — Звіт з 13 Пров. З'їзду Бріт. Колюмбії ... 2—19
О. Самець — З Провінційного З'їзду Союзу Українок в Манітобі. Ухвали З'їзду ... 3—24
Маргарета Ременда — Весняний чай Пров. Екзекутиви спільно з відділом у Волей ... 9—12
Катерина Рожак і Марія Сулима — Звіт з Провінційного З'їзду Союзу Українок в Альберті ... 4—13
Ірина Мушка — Звіт з Пров. З'їзду Союзу в Оттаві ... 5—13
О. Самець — Піврічна конференція Східньої Екзекутиви ... 7—10
А. Заліщук і М. Гнатів — Звіт з Пров. З'їзду Союзу в Йорктоні, Саск. ... 6—12

З домашньої економіки

Стефанія Кульба

Довкола дому — приписи: 2—32, 3—32, 4—32, 5—29, 6—32, 7-8—32, 9—32, 10—32, 11—32
О. Заставна — Конфітури з глоду ... 9—21
Іванна Зельська — Прання вишивки ... 9—22

Українська вишивка

Східня філія музею Союзу Українок
Рисунки взорів — Іванна Вахна
2—32, 3—27, 4—32, 5—34, 6—34 (обкладинка) 7—32, 9—33, 10—33, 11—32, 12—19

Квіти незабутнім

1—18, 2—31, 3—28, 29, 30, 4—30, 31, 5—27, 28, 6—28, 7—30 9—28, 10—22, 11—26

З діяльности відділів

Альберта

Келґари — Відділ ім. Ольги Басараб ... 2—25
Ту Гилс — Відділ ім. Лесі Українки ... 2—26, 7—26 10—19
Едмонтон — Відділ Союзу при катедрі Св. Івана 2—28, 4—26, 6—24, 10—26, 12—23
Веґревил — Відділ ім. Наталі Кобринської 2—25 10—28
Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги ... 9—24
Смокі Лейк — Відділ ім. О. Кобилянської — ... 9—26

Бріт. Колюмбія

Ванкувер — Відділ ім. Л. Українки ... 6—22, 9—26
Келовна — Відділ ім. С. Стечишин ... 9—24
Вернон — Відділ ім. Кн. Ольги ... 10—29
Принц Джордж ... 12—25
Суррей ... 12—23

Манітоба

Вінніпеґ — Відділ ім. Л. Українки ... 2—23, 7—22
Овкбурн — Відділ ім. Л. Українки ... 4—25, 10—30
Транскона — Відділ ім. Л. Українки ... 5—25 12—24
Давфин — Відділ ім. Л. Українки ... 6—22, 10—30
Мензі — Відділ ім. Л. Українки ... 7—25
Вінніпеґ — Відділ ім. Кн. Ольги ... 10—28
Брендон — Відділ ім. Л. Українки ... 11—27

Квебек

Монтреал — Відділ ім. Доньки України ... 2—24, 3—27, 5—20

Онтаріо

Торонто — Відділ ім. Кн. Ольги ... 1—13, 3—22, 3—33
Лондон — Відділ ім. Кн. Ольги ... 1—13, 4—26 7—24
Ґрімзбі — Вінніл ів. Кн. Ольги ... 1—0, 5—23, 7—27
Гамільтон — Відділ ім. Лесі Українки ... 2—19, 4—22, 9—24, 9—27
Форт Френцис ... 4—23
Виндзор — Відділ ім. Л. Українки ... 5—21, 10—19 10—21, 11—30
Тандер Бей — Відділ ім. Олени Пчілки ... 6—18, 10-29
Ошава — Відділ ім. Барвінок ... 6—25
Ст. Кетерінс — Відділ ім. Л. Українки ... 7—25
Вотерфорд — Відділ ім. Лесі Українки ... 7—26
Оттава — Відділ ім. Л. Українки ... 9—23

Саскачеван

Реджайна — Відділ ім. Доньки України ... 3—31, 11—31
Канора — Відділ ім. М. Маркович ... 3—31
Блейн Лейк - Кридор — Відділ ім. Х. Кононенко 4—24
Йорктон — Відділ ім .О. Пчілки ... 6—25, 6—30
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської ... 5—24, 6—29
Вакав — Відділ ім. О. Басараб ... 6—30
Ніпавин — Відділ ім. О. Басараб ... 6—30
Бюкенан — Відділ ім. Л. Українки ... 7—24
Гефорд — Відділ О. Басараб ... 7—25
Кадет-Ейлишем — Відділ ім. О. Пчілки ... 7—26
Редфілд-Ричард — Відділ ім. Л. Українки ... 7—27
Норт Бетлфорд — Відділ ім. О. Пчілки ... 9—25
Мелфорт — Відділ ім. Л. Українки ... 9—26
Мазепа — Відділ ім. О. Кобилянської ... 9—26
Стирджес — Відділ ім. Л. Українки ... 10—31, 11—28
Стінен — Відділ ім. Кн. Ольги ... 11—28
Ґлеслин — Відділ ім. О. Басараб ... 11—29
Фовм Лейк — Відділ ім. Л. Українки ... 11—29
Принц Альберт — Відділ ім. Кн. Ольги ... 11—29
Шіго — Відді; ім. О. Кобилянської ... 11—30